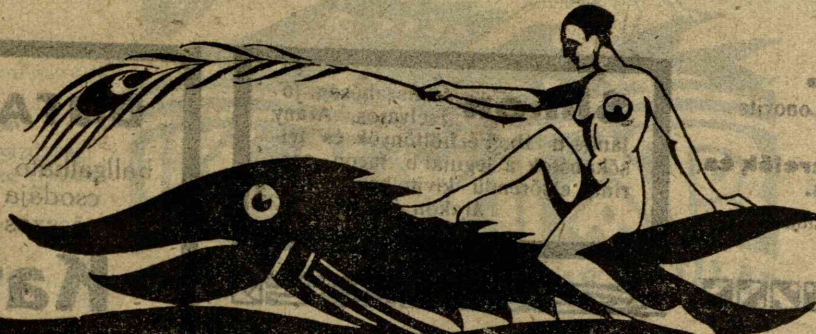

Mai számunkban van Miss Ellie Morton!

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Idil a strandon

(Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza után)

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern címfestő

IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern címtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

Vízvezeték!

Villanyszerelés!

Speciál esztétgamunkák

Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbu orasztalozók

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

**On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.**

Simon

férfiszabóság, jó
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon sze-
rint, elsőrendű kiviteiben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
ill tszerek és
piperecikkek,

P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Jól járó
órák!

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

Gá és
Ferenc

órásnál
Timișoara

Erzsébetváros, Királytér 12

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték csatornázás és vilánszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Huryadi ut)

V. évf. 31 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfening

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

— Megjelenik minden kedden
Timișoara 1927 évi auguszt. hó

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felírószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lámkra fizetendő be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Válasz egy beküldött levélre

Nem ismerem magát Ilonka, de meg akarom ismerni. Kezemben tartom a levelét és lassan előrajzolódik a sorok közül, előbb homályosan, azután egyre élesebben: a maga alakja. Örökön mosolygó, csillogó szemű, barna eton-frizurás leányfej, izmos, nyulánk termet, karcsu csipők, ruganyos, lányos keblek — egy darab tavasz, illat, üdeség, napsugár... és mellette árnyékok, felhők, sötét, tornyosuló fekete viharfelhők: a maga gondolatjai, háborgó lelke, bizonytalan érzései.

Amelyek kezébe adták a tollat és irt — nekünk.

Irt és kérdez:

Bűn az, erkölcstelenség az, megvetendő az, ha egy fiatal lány szerelmi viszonyt folytat?

Ha fiatal, ha szerelmes, ha a teste forró, ha vágyai támadtak és azokat betölti — mint lány?

Valahogy ezt kérdezi maga Ilonka és sorai között egy nagy évszázados szörnyű küzdelem elevenedik meg. Az élet küzd a megszokással, a természet a világgal, a fiatalság a paragrafusokkal,

a bilincsbevert erő rázza rabláncait, a természetes, ébredő vágyak követelik jogaikat...

Ilonka, barnahaju, csillogószemű, pihegőkeblű tizenhatéves Ilonka, mit feleljek magának, mit tanácsoljak magának, hogy segítek magán?...

Azt írja:

A fiatal emberek mind, kivétel nélkül, érettségük pillanatától kezdve szerelmi életet élnek, nyíltan, minden szégyen és megszólás nélkül, sőt, annak szükségességét hangoztatva...

Mit válaszolhatnak erre: igaza van...

Azt írja, hogy vágyak gyöttrik, tizenhatéves érett, egészséges teste kinlódik a vágyaktól, ideges, beteg, nem találja a helyét és kedvét, csak azért, mert...

Mit is mondhatnak erre mást, mint: igaza van...

Azt írja, lányszobájának ablakán becsókol, bebólogat magához a tavasz, körülcirógatja, körülöleli a csodálatos, kábitó, langyos, szerelmes levegő és a fák zugása, a bokrok suhogása eszébe jut, hogy rövid az élet, hogy még rövidebb a fiatal-

ság...

És most is: igaza van.

Igaza van... de...

De...

Ez az, Ilonkám, a „de”... ez a csunya, hideg, kimért „de”... Ez állította meg magát és ez adta kezébe a tollat, hogy megírja ezt a levelet. A „de”.

A „de”,

az édesanyja, aki még nem is olyan nagyon régen az ölébe ültette, megsimogatta a haját és összeecsókolta az ő egyetlen tiszta kislányát;

az első áldozás, amikor hófehér ruhában, különös titkok misztikus varázsától remegve, könnyekkel a szemében lépett a fölvirágozott templomba;

a diákbálon a terem szélén ülő mamák, akik szigorúan mérték végig, ha feje egy pillanatra odasimult partnerjéhez, aki mindenféle szerelmes ostobaságot sugdosott a fülébe;

a társaság görbe pillantásai, akik ha ma este meglátták egy fiuval sétálni az erdőben — egyedül, holnap már fagyosan viszonozták köszöntését;

a szomszédban lakó néni-kék, akik ha egy jó fiuismerrőse feljött magához hegedülni, másnapra már az egész

uccát telekiabálták, hogy fiatalembereket fogad a lakásán.

Mert emberek vagyunk, mind. Maga is — de én is. Engem is megfélemlit, megfélemez, megállit: a „de”.

És habozok, mit mondjak, mit tanácsoljak magának, van-e jogom, van-e erőm arra, hogy élete útját erre vagy arra irányítsam... habozok, félek, mert, mert...: „de...”

Nem is mondok, tanácsosok semmit, csak egyszerűen leírok magának valamit. Egy pár sort, egy rövid kis hirt, amit a minap olvastam egy napilapban.

Leirom szóról-szóra, kísérelve figyelemmel:

„— Diffamáló-e, ha egy fiatal lány szerelmi viszonyt folytat?”

Bécsből jelentik: A fővárost érdekes ítélet foglalkoztatja. K. Margit huszonnéves hivatalnoknő becsület-sértés címén beperelte T. Oskar kereskedőt, ki azt állította róla, hogy éveken át a szeretője volt. A tárgyaláson beigazolódott, hogy a kereskedő állítása nem felelt meg a valóságnak, mindazonáltal a bíróság felmentő ítéletet hozott azzal az indokolással, miszerint a kérdéses időben K. Margit nem volt menyasszony és a mai idők erkölcei szerint egyáltalán nem diffamáló, ha egy önálló, fiatal lány ép olyan szerelmi életet él, mint egy nőtlen férfi.

Eddig van. És ezt nem én mondtam Ilonkám, nem, én egyáltalán semmit sem mondok magának...

Ezt egy bíróság állapította meg, bírók, akiknek hivatása az igazság megállapítása, akik tehát keresték, kutatták

— és ilyennek találták meg az igazságot, azt találták, hogy ez az igazság.

Tehát Ilonkám — ez az igazság. Mert igazság — csak egyféle van.

Legalább is azt mondják és talán úgy is van, ugye Ilonka, csillogósszemű, gesztenyehajú, pihegőkeblű tizenhatéves Ilonka...

Győry Endre.

A pokoli bábu

— Fantasztikus novella. —

Írta: „Balraune”

I.

Szekerényemben évek óta egy bábu állott, rózsás arcán buja mosoly játszott. Sokszor ölembé vettem a furcsa játékszer, magamhoz feszítettem, dédelgettem, csókolgattam, mintha eleven nő lenne...

Mind szórakozottabb lettem, az örökös egyedüllét mindjobban kinozott és amikor egy este ablakomból kihajolva a járókelőket nézegettem, lenn a járdán egy csodaszép nőt pillantottam meg. Szoknyája alól elővillantak selyemharisnyás, formás lábai és járásának pokolian izgató ritmusa volt. Mintegy elbűvölve rohantam ki a szobából, leszaladtam az öreg csigalépcsőn, tova a fák között és nyomon követtem a szép nőt. De ez már ott várt rám a keresztutnál és felém mosolygott. Keblei keményen megfeszültek a blúz mélyén.

Amikor közelébe értem, a nő lehajolt egy szál füért, azt keresztbe tette a száján és mosolyogva nézett rám.

Olyan édes volt így, hogy nem mertem megszólítani.

— Furcsa módja az üdvözlésnek — gondoltam és elmondtam mindazt, ami a szívemet tüzelte. Majd lehajoltam, hogy kezet csókoljak a szép nőnek.

De ő leirhatatlan vágyakozással tekintett a csillagok felé, mintha azokhoz könyörögne, hogy beszéljenek helyette. A nő néma volt, nem tudott beszélni.

Megrendülve, hosszasan néztem szelid arcába és csak nagysokára

jöttem rá a szomorú valóságra. Zokogás fojtogatta a torkomat... ez már a szerelem volt! De a szerelem sok mindenre képes! Jelekkel értettem meg magam és megállapodtam vele abban, hogy másnap alkonyatkor feljön hozzám. Angyali mosoly volt a válasz és a következő pillanatban már eltűnt a nő.

Boldogságtól lihegve mentem fel a csigalépcsőn. De amikor szobámba léptem, a bábu ott állt az ablakmélyedésben és abba irányba nézett, amerre a gyönyörű ismeretlen elfűt. Majd felém fordult. Hirtelen elállt a szívverésem: a bábu ama nőnek megtestesült hasonmása volt...

II.

Nyugtalanul töltöttem az éjszakát. Lázálmaim voltak. Csupa nő! Ezer meg ezer meztelen nő lógott bőrszijakra erősítve a falakon.

Amikor másnap felragyogott az esthajnali csillag, a tegnapi nő lépett be ajtómon.

Boldogan letérdeltem elébe, hogy a lábát elhalmozzam csókjaimmal, de az ajkamat dermedten kaptam vissza: a nő lábai hidegek és nyirkosak voltak. De az arcon ugyanaz az angyali némaság és boldogságos szelidség, mint tegnap este odalenn a fák alatt, a hold fényében...

Palástolni akartam megdöbbenésemet és kissé visszahúzódtam. Hátrálva kiosontam a szobából, végigkutatam a lakás összes helyiségeit és magam előtt sem mertem bevallani, hogy félek. Kerestem a másik nőt, a bábút. Ám sehol se találtam. Szédülő fejjel tértem vissza a szobába.

A nő felé közeledtem, aki épp olyan fájdalmas tekintettel nézett a csillagokra, mint előtte való este. Hevesszenvedélyelátöltem, hogy férficsókomat forrasszam testére. A bugyija lecsuszott, az ing tépetten lógott keblein...

A mámor pillanatában a nő felgyenesedett, szinte megnőtt, arcát, amilyen gűnymosoly jelent meg, elfordította és úgy éreztem, hogy eles fogak marnak a bordáim közé és ott belekapaszkodtak a szívembe... Borzalmas küzdelmemben felkaptam egy hegyes tört és mélyen a nő meztelen keblébe döftem...

Lenn, az ablak alatt felhangzott a bábu gunyakaja...

M. Ellie Morton munkában

A titokzatos csábító

— Miss Ellie Morton, a zseniális amerikai kriminalistánő feljegyzéseiből összeállította: „Cyrano” —

I.

Nagyszerűen átaludt éjszaka után frissen, ruganyos izmokkal ébredt Miss Ellie Morton. Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt még ágyában, majd becsengette a szobaleányt és felhuzatta vele az ablak redőnyeit. A téli reggel bágyadt fénye csak hamar betöltötte a szobát.

— Mi újság, Betty? — kérdezte Miss Morton szokásszerűen, miközben kedvetlenül gondolt arra, hogy bizonyára ma is, mint az utóbbi napokban általában, semmi olyan nem fog történni, ami felkelthetné az érdeklődését. Pedig nagy belső feszültséget érzett az agyában, mely — mint tapasztalatból tudta — csak akkor szűnne meg, ha végre egy bonyolult eset kapcsán kifejthetné zseniális képességeit. Annál nagyobb volt tehát a meglepetése, mikor Betty a következőképpen válaszolt:

— Egy idősebb hölgy várja türelmetlenül Miss Morton ébredését.

— Milyen ügyben kíván velem beszélni?

— Nem tudom.

— Miért nem költöttél fel előbb?

— Mert ezt a várakozó hölgy szigorúan megtiltotta. Csak arra kért, hogy ha már Miss Morton felébredt, tolmácsoljam azon kívánságát, hogy nagyon sürgős ügyben óhajt beszélni.

— Kész a fürdő, Betty?

— Minden készen áll.

— Akkor már is rohanok... Te pedig vedd a dolgozó szobába azt a hölgyet és mondd meg neki, hogy egy negyed óra múlva a rendelkezésére állok. A reggelimet, mint eddig is szoktad, készítsd az íróasztalomra.

A szobaleány sietve eltávozott, hogy urnőjének utasításai szerint járjon el, Miss Morton pedig belebújt himzett papucsába és átsietett a fürdőszobába.

Fürdés közben kénytelen volt megállapítani, hogy ama néhány perc óta, amióta tudomást szerzett arról a reá várakozó nőről, aki bizonyára

egy érdekes megbízást fog ráruházni, szokatlan izgalom vesz rajta erőt. Egy pillanatig mozdulatlanul feküdt a vízben. Akaratlanul végignézett elővillanó fehér testén és egyszerre megértett mindent. Megértette, hogy ő, aki merészen végigcsinálta magában az igazi nő igazi forradalmát, ő aki nő létére tökéletes férfiéletet él; minden akarása ellenére sem tudja teljesen levetkőzni nőiességét és így most, amikor a férfiúi józanságra leginkább szüksége volna, kénytelen azt tapasztalni, hogy a rávárakozó komoly munka elgondolása bizonyos gyönyörűséggel árasztja el a testét, ami azonban feltűnően hasonlít a kielégülést reménylő nő gyönyöréhez. Megdöbbsent, mint mindig, amikor oly, a nőiességből következő akadályokra bukkan, melyek zavart okozhattak egyensúlyozott értelmiséjében. Midőn két év előtt megkezdte független életét, azzal a komoly elhatározással indult utnak, hogy — mint a férfiak — tökéletesen el fogja küzdeni a jövő életében a nemiséget, azaz csak bizonyos időközökben, elszigetelten akar a nő lenni, felszabadítva ezáltal magát női hus mindent befolyásoló hatása alól. És meg kellett valija magának, hogy ez csak részben sikerült, mert mint a mostani gyönyörtvágyó állapota világosan elárulja, a komoly munkát sejtető híradás helyett, hogy a józanságára hatott volna, a nemiségére volt hatással. Ugy látszott, hogy hiábavaló volt elvetni a szerelmet magától azáltal, hogy vágya kielégítését csupán testi szükségletnek tartotta és a vele ölelkező férfit csak eszköznek s nem pedig célnak tekintette, mert kénytelen belátni, hogy a nemiség épp oly mélyen gyökeredzik benne, mint minden nőben és hogy ennek hatása alól lehetetlen szabadulnia. Egyedüli vigasza volt, hogy nőiességének súlyával így megterhelve csak sokkal nagyobb küzdelem után diadalmaskodhatik az életben, mint egy hasonló helyzetben levő férfi és ezért a majdan kiküzdött győzelme inkább is fog elismérést érdemelni.

Sietve folytatta a fürdést és nem sokára, arcán az éjszakai alvás minden nyoma nélkül, testét bő pongyolába takarva, megjelent a dolgozószoba ajtajában.

Egy idősebb, feketébe öltözött, intelligens arcú hölgy várakozott rá, ki nagy örömmel fogadta, de hangjában és egész viselkedésében volt valami, ami elárulta, hogy nem mindennapi izgalom dul benne.

— Haswell autógyáros felesége vagyok — mutatkozott be az idegen nő. — Férjem nevét már bizonyára hallotta valahol.

Miss Morton intett a fejével, majd helyet mutatott a látogatójának, ő maga pedig az íróasztalához ült, melyen nagy halom újság között izlésszerűen szervírozott reggeli várakozott reá.

— Nem mindennapi esetet hozok önhöz, Miss Morton, — kezdte izgatottan Haswellné. — Nagyon lekötelezne, ha végighallgatna és valamelyes tanáccsal szolgálna nekem.

— Készséggel állok a rendelkezésére, asszonyom. Szíveskedjék az ügyet a lehető legnagyobb részletességgel előadni, — mondta Miss Morton, majd hozzátette: nem fog rá megneheztelni, amiért ezt az időt arra használom fel, hogy megreggelizek.

— Sose zavartassa magát Miss Morton, sőt én kérek bocsánatot, amiért zavarom... Igaz ugyan, hogy egy kissé izgatott vagyok, mert nagyon lesújtott az a szerencsétlenség.

— Csak nyugodtan asszonyom, mert különben nehezen fogjuk egymást megérteni.

Haswellné végre erőt vett magán és beszélni kezdett:

— Tegnap este leányom Adeline, aki alig tizenhét éves, szokatlanul későn jött haza az autó-partyjáról. Már aggódni kezdtem, hogy valami szerencsétlenség érte az uton, mikor végre féltízenny négy óra felé megjelent a kocsija a palotánk előtt. Én magam rohantam elébe, közben pedig csodálkozva vettem észre, hogy Adeline, aki máskor gyerekes pajkosságai egy szempillantás alatt szokott kiugrani a kocsiból, most meg se mozdul és fejét, mintha rosszul érezné magát, hátra hajtja. Erre segítségemre siettek a szolgák és szegény elalélt leányomat a karjukra véve, a szobájába vitték. Azonnal értesítettem házi orvosunkat, Dr. Goodt, mi pedig nagynehezen levetkeztettük Adelinét és ágyba fektettük. Vetkeztetés közben ijedten vettem észre,

hogy szegény leányom testét különféle alaku vérző sebek borítják. Ekor érkezett meg dr. Goodt. Először is életrekellette szegénykét az ájulásából, aztán tüzetesen megvizsgálta, de a legnagyobb meglepetésemre semmit sem volt hajlandó mondani a megnyugtatómra, míg — mint mondta — nem beszélt Adelinevel. Nagy kétségbeesés vett rajtam erre a titkolódzásra, mert minden mástól eltekintve, férjem jelenleg külföldön tartózkodik, néhány nap múlva tér vissza és rettentően félek attól, hogy az ő távollétében Adelinevel valami nagy szerencsétlenség történt. Mikor az orvos elment és én egyedül maradtam Adelinevel, egy belső ösztönnek engedve, ismét feltakartam a testét és vizsgálni keztem a sebeit. Rettenetes gyanu vert bennem gyökeret, mert a sebek nagyobbreszt éles fogak nyomait mutatták és különösen a mellek és combok tájékán voltak gyakoriak. Csakhamar meggyőződtem arról, hogy szegény leánykám bestiális merénylet áldozata. Erre a felfedezésre aggodalmam megkétszereződött, mert míg egyrészt súlyosan érint ez a csapás, másrészt elkerülhetetlennek láttam a botrányt, ha csak nem akarok belenyugodni abba, hogy a bestiális merénylet el ne nyerje méltó büntetését. Így tehát a rendőrséghez nem fordulhatok. Ekkor eszembe jutott ön Ujságokból és néhányszor társaságban is hallottam már az ön zseniális képességéről. Így kerültem ide. És most minden szentekre kérem, segítsen rajtam. Szívesen honorálom a fáradozását, erre a célra felajánlok tízezer dollárt.

Miss Morton éppen végzett a reggelizéssel, cigarettára gyújtott és hátradőlt a székében.

— Örömmel vállalom a megbízását, — mondta, mert ahogyan én sejtem, az ügy sokkal bonyolultabb, mint amilyennek látszik. A honoráriumot nem fogadhatom el, miután csak elvi passzióból foglalkozom bűnügyek kiderítésével, amit annál könnyebben megtehetek, mivel egyedülálló vagyok és egy nagy vagyon örököse.

— Segítségemre lesz tehát?

— Most azonnal hozzákezdhetünk a munkához. Mindenek előtt néhány kérdésemre kell megfelelnie, asszonyom.

— Készséggel állok a rendelkezésére.

— Adeline, amint sejtem, egyedül szokott az autójával kikocsizni?

— Igen. Nagyszerűen érti a mechanikát és vizsgázott soffőr. Ha néha defektus éri az uton, minden segítség nélkül egymaga szokta rendbehozni a gépet.

— Van e tudomása arról, asszonyom, hogy merre felé szokott kocsizni.

— Ez nem történik nála programszerűen. Általában a külső periferiákat keresi, mert mint mondja, utálja a City zsufolt életét.

— Udvarlókat szívesen lát maga körül és kik azok?

— Oh, nem, Adeline mogorva természetű és csak ritkán, inkább csak társadalmi kötelezettségből fogadja el néhány rangjabeli fiatalember hódolatát, akik azonban minden gyanútól mentesek. Néhány nappal ezelőtt is csak hosszas könyörgés után sikerült rábírnom, hogy az autógyárosok báljára velünk jöjjen.

— Szóval néhány nappal ezelőtt bálban voltak?

— Igen.

— És különösen kik foglalkoztak ott Adelinevel?

— Oh, sokan. Meg kell jegyeznem, hogy Adeline feltűnően csinos lány.

— És jól mulatott?

— Nem mondhatnám. Már éjjel felé migrain miatt panaszkodott és egyszerre azzal a követeléssel állt elő, hogy azonnal távozzunk. Szabadkozni próbáltam, de mitsem használt, mert állhatatosan megmaradt amellett, hogy haza akar menni. Így hát otthagytuk a mulatóságot.

— Mikor folyt le ez az estély?

— Mikor? Ma péntek van, a férjem a bált követő napon, szerdán utazott el, tehát kedden.

Miss Morton elgondolkozva hajtotta le a fejét, majd ismét az asszony felé fordult.

— Az imént azt mondotta, asszonyom, hogy leánya nem szívesen járt férfiak társaságába. Most egy talán kissé különösen hangzó kérdést teszek fel: mit tud lányának szexuális vágyairól.

— Oh, már amennyit erről egy anya tudhat. De azt hiszem, hogy — bár felejt leány — nem okoz neki nehézséget a nemi önmeztartoztatás.

— Honnan gondolja ezt.

— Adeline a nemi életéről alkotott felfogását őszintén közölte velem anélkül, hogy én erre kértem volna. Kijelentette, hogy megvet minden konvenciót és úgy fogja berendezni az életét, hogy a nemi kielégülést egyszerű testi szükségletnek

fogja tekinteni, amit más diszkrét természetű testi szükséglet példájára, minden nagyobb lelkifurdalás nélkül a lehető legegyszerűbben akar elintézni.

Miss Morton idegesen dobbantott a lábával, mert ezek az elvek nagyon is ismerősnek tetszettek neki.

— Szóval lehetetlennek ítéli, hogy esetleg ő maga ajánlotta volna fel magát a titokzatos csábítónak.

— Nem, ez lehetetlen Miss Morton. Ilyenre gondolni se szabad.

— Pedig csak ez lehetett az oka dr. Goodt halogatásának.

— Hogyan érti ezt.

— Dr. Goodt, mint háziorvos az említett vallomás ellenére is jobban ismeri Adeline szexuális hajlamait, mint ön asszonyom. Valószínűnek tartom, hogy azért akar előbb Adelineval beszélni és csak aztán nyilatkozni, mert a történeteket összeegyeztethetőnek tartja avval, amit mondtam, hogy tudniillik Adeline egy hisztériás roham hatása alatt önként dobta magát prédául az ismeretlen férfinak, aki aztán alaposan visszaélt a ritka alkalommal.

— Ezt lehetetlennek tartom, — jelentette ki határozottan Mrs. Haswell.

— Majd meggyőződünk róla. Most azt szeretném tudni, hogy mikor ön hazulról eljött, Adeline már jól érezte magát.

— Sőt tulságosan jól, bár beszélni keveset beszélt és én nem kérdeztem tőle semmit. Egyáltalán úgy viselkedett, mintha mitsem tudna a történetekről.

— Meglátogathatnám őt?

— Kérem erre. Talán már dr. Goodt is ott lesz. Az autóm különben lenn várakozik.

— Egy pillanatnyi türelmet kérek és indulhatunk. Valamelyes utasítást akarok még adni Miss Dulcie Nodinnak, aki egyetlen hű segítő-társam, különben pedig a „New-York Herald” egyik szerkesztője.

Miss Morton az íróasztal egyik szegletére állított telefonkészülékhez nyúlt, automatikusan kapcsolt és felemelte a kagylót.

— Halló, Dulcie? Itt Ellie beszél. Sok a dolgod, Dulcie? — Eh, dobd most sutba a vezércikket, mert egy fontos megbízást szeretnék rádruházni. Rendben? Hallgass hát ide: kedden este az autógyárosok bált rendeztek. Kérlek szerezd meg nekem a megjelent urak teljes névsorát és lehetőleg minden névhez valamelyes jellemző adatot; különös tekintettel a szexuális hajlamokra. Hogy

minek ez? Most ne kérdezz semmit. Estig feltétlenül szeretném kézhez kapni azt a névsort, majd akkor beszélhetünk. Rendben? Szóval este itt találkozunk.

Miss Morton letette a kagylót és sietve ment átöltözködni Nemsokára indulásra készen jelent meg Haswellné előtt, aki már türelmetlenül várakozott rá.

II. FEJEZET

A Haswell-palota előtt, mely New-York milliomos negyedében állott, találkoztak Dr. Goodt, kinek autója az övékével egyidőben érkezett a kapu elé. Kölsönös bemutatkozás után, Mrs. Haswell felvezette látogatóit a palotába.

Adeline fehér párnái közül csodálkozva tekintett a belépők felé, de az arcán szokatlan jókedv tükröződött, úgy hogy valamennyien visszahökentek tőle egy percre. Dr. Goodt aggodalmas arckifejezéssel lépett a beteghez, aztán Haswellnére tekintett, jelezni akarva ezzel, hogy az ő jelenléte fölösleges. Így Haswellné kiment a szobából, míg Miss Morton, miután előbb engedelmet kért erre, továbbra is benne maradt.

Dr. Goodt feltakarta a lány testét és még egyszer alapos vizsgálatnak vetette alá. A fiatal, arányosan fejlett leánytestet sűrűn borították a néhol félkör alakú, néhol pedig teljes körhöz hasonló sérülések, melyekből még imitt-amott gyengén szivárgott a vér.

Miss Morton nagy figyelemmel kísérte a vizsgálatot.

— Kétségen kívül szadisztikus mérénylet... Pompás fogak oly tökéletes formájuk, hogy könnyen azt hihetné az ember, hogy hamisak. De ez lehetetlen, mert így nem lehetne meg a harapás okozta kényszer — suttogta Dr. Goodt Miss Morton fülébe.

— Adeline nagy engedékenységgel hagyta, hogy az orvos ide-oda forgassa, de csodálkozó tekintete elárulta, hogy értelmetlennek tartja az egész vizsgálatot.

Miss Morton most egy kissé félrevonta az orvost.

— Megállapítható e, — kérdezte tőle halkan — hogy a szadisztikus ösztön kielégítésénél több is történt?

— Sajnos igen. Sőt, mint bizonyos jelekből következtetek, súlyos fertőzés sincs kizárva, sugta vissza az orvos, majd ismét Adeline felé fordult és megkérdezte:

— Hogy érzi magát, Adeline?

— Nagyszerűen, csak azt nem értem, hogy miért nem engednek felkelni?

— Nem érez semminemű fájdalmat?

— Semmit.

Dr. Goodt jelentősegteljesen nézett Miss Mortonra.

— Vissza tud emlékezni a tegnap este történetekre? — adta fel hirtelen a kérdést Miss Morton.

Adeline nem válaszolt mindjárt. Ezalatt a pillanatnyi hallgatás alatt azonban, mint azt Miss Morton észrevette, az arcvonásai és a pupillái egy kissé megmerevedtek és a hangja, mikor megszólalt, egy árnyalattal magasabban hangzott.

— Nem tartom szükségesnek előadni, hogy mi történt velem, — jelentette ki váratlan határozottsággal Adeline.

— Nagyon különös ez a kijelentése, Adeline. Én elvégre is az orvos vagyok, és így tudnom kell, hogy honnan származnak azok a sebek a testén.

— Sebek? — ismételte riadtan Adeline s felhajtotta magáról a takarót és félrevonta testéről az inget. Két kis mellén, különösen a bal mellén több félkör alakú seb piroslott. Ijedten takarta ismét le magát és a tekintete zavaros lett.

— Nos Adeline? Ön egy gaz csábító martaléka lett, ugyebár? kérdezte Dr. Goodt.

Adeline egy pillanatig csodálkozó tekintettel meredt az orvosra, majd hirtelen hangosan felkacagott.

— Gaz csábító? Oh, dehogy! — mondotta jókedvűen. — Ha már mindenáron tudni akarják, hát megmondom: az a gaz csábító, nem is csábító, mivel én magam öntudatosan adtam oda magam neki. Elégedjenek meg ennyivel, többet ugyanis vagyok hajlandó mondani. Utóvégre is az én magánügyem, hogy mikor és kivel szeretkezek. Nem kell ebből mingyárt büntínyt követelni, csak azért, mert véletlenül a milliomos Haswell leánya vagyok.

Ezzel hátat fordított, szemléltető módon jelezve, hogy hiábavaló lenne minden további faggatás.

Dr. Goodt tanácstalanul tekintett Miss Mortonra, majd mindketten elhagyták a szobát. Haswellné nagy izgalommal lesett rájuk.

— Mi az újság? — kérdezte aggodva.

— Nincs különösebb baj, — mondotta Dr. Goodt — illetve az

egész sajnálatos eset Adeline könnyelműségével magyarázható, amit különben már tegnap este megsejtettem.

— Talán csak nem... — mondta elszörnyedve az asszony és Miss Mortonra tekintett.

— De igen, asszonyom. Adeline kijelentette, hogy ő maga tudatosan okozta a szerencsétlenséget.

— Adeline önszántából adta oda magát annak a nyomorultnak?

Dr. Goodt bólintott.

— Ez lehetetlen, lehetetlen — sikoltotta Haswellné. — Itt valamilyen szörnyű család játszik közre. És ön doktor ur ezt hihetőnek tartja?

— Ebbe bele kell nyugodnia asszonyom — mondta komoran az orvos.

— De nem tudok belenyugodni, érti? Nem, soha! Ez lehetetlen... És... és ön Miss Morton? Ön is elhiszi azt az örütséget?

— Még korai volna nyilatkoznom, de minden reményem meg van ahhoz, hogy más nézetet valljak.

Haswellné zokogva ölelte magához Miss Morton.

— Igen... igen... ön segítségemre lesz, tudom. Meg fog engem szabadítani ettől a rettenetes gyanútól. Bár nem kívánok büntetést a támadóra, csak Adeline... csak Adeline maradjon előttem tisztán.

— Ön még ezek után is remél? — fordult most Dr. Goodt Miss Morton felé és a hangjába egy parányi guny vegyült.

— Remélek doktor ur, — mondta határozottan Miss Morton.

— Sok szerencsét kívánok, de sajnos nem tudok bizni benne.

A doktor meghajolt és indulni készült.

— Én is önnel megyek, — jelentette ki Miss Morton.

Elbucsuztak az izgalmaktól agonygötört asszonytól és együtt mentek le a lépcsőn.

— Könnyelmű teremtés, — morgogta Dr. Goodt, — csak attól félek, hogy súlyos fertőző betegséget szerzett magának.

— Ön tehát nem tartja lehetetlennek, hogy Adeline súlyosan fertőzött? — kérdezte Miss Morton.

— Biztosat még nem mondhatok, de a jelek szerint csaknem bizonyosra vehető.

A kapu előtt barátságos kézfogással váltak el egymástól.

Miss Morton elgondolkozva állott meg Haswellék autója előtt.

— Ez a kocsis Miss Adeline kocsija? — kérdezte a soffőrtől.

— Véletlenül ez az, mivel éppen ez volt kéznél — felelte a soffőr udvariasan megemelve a sapkáját.

— Ha jól tudom, a Haswell kocsik egy külön utmérő patenttal vannak ellátva, melynek segítségével bármikor megállapítható egy bizonyos időben megtett utmennység.

— Minden tizenkét óra alatt megtett ut, a mérőszallagon dátummal együtt automatikusan egy külön rovatba jegyződik fel.

— Nem tudná nekem megmondani, hogy a tegnapi nap folyamán Miss Adeline többször kocsizott-e ki?

— Csak egyszer, estefelé.

— Most szeretném tudni, hogy az utmérő szallag a tegnapi dátummal mennyit mutat.

A soffőr egy gombnyomással felnyitotta a szallagtekeresztet őrző beépített fiókot.

— Tegnap déli tizenkét órától éjfél 25.74 kilométert mutat.

— Köszönöm. Most pedig indulhatunk.

III. FEJEZET

A kandalló melletti asztalkánál, egy puha bőrfotelba belesüppedve, lábait keresztbe rakva cigarettázott Miss Dulcie Nodin és nagy figyelemmel kísérte barátnőjét, aki az asztalkára fektetett névjegyzék tanulmányozásával foglalkozott.

— Nagyszerű, hogy mindjárt a pontos lakcímet is feljegyezted, Dulcie — mondotta Miss Morton, miközben szenvedélyesen szippantott egyet cigarettájából.

— A bál rendezősege készséggel bocsájtotta rendelkezésemre a megjelentek névsorát, ahol egyszersmind a lakáscímeket is megtaláltam. Gondoltam, hogy talán erre is szükségem lehet és így ezt is feljegyeztem.

— Nagyszerű, Dulcie, nagyszerű, — mondta Miss Morton elragadtatással.

— Mi nagyszerű? Nem értelek, hisz még egy szóval sem árultad el, hogy tulajdonképpen miről is van szó.

— Mindjárt, Dulcie, csak légy türelemmel.

Miss Morton a kandalló melletti könyvvállványhoz lépett és egy óriási térképpel tért vissza az asztalhoz. Majd körzöt vett elő és több mérést eszközölt vele, miközben néhány

fontos megjegyzést írt a listán szereplő nevek mellé. Csakhamar abbahagyta a méréseket, összehajította a térképet és a listán piros ceruzával bekerített egy nevet.

— Beszélj már végre? — türelmetlenkedett Miss Dulcie.

— Most már beszélhetek, — mondotta Miss Morton megelégedett arc kifejezéssel. Kényelmesen elhelyezkedett az egyik bőrfotelban és részletesen előadta, hogy mit hallott Haswellnéől és hogy mi volt az eredménye a palotában tett látogatásának. Majd így folytatta:

— Azóta Dr. Goodt ismét megvizsgálta Adelinét és kétségen kívül megállapította, hogy nemileg súlyosan fertőzött. Ez a tény olyannyira fontos nekem, hogy ennek alapján immár a legnagyobb határozottsággal kijelenthetem, hogy egy gondosan előkészített csábításról lehet csupán szó.

— De hiszen, mint magad mondtad az előbb, Adeline azt vallotta, hogy önként adta oda magát.

Miss Morton elmosolyodott.

— Ez a kijelentése volt a leggyanúsabb.

— Hogyan értelmezzem ezt?

— A birtokomban levő adatok nyomán egy hipotézist állítottam fel magamnak, melynek segítségével a legapróbb részletekig elképzeltem a történeteket. Ha ez, az általam így elképzelt történet fedi a valót, úgy a nyomozás már csupán arra szorítkozik, hogy az ismeret en személyt, a tettest a kerelbe belehelyezze, ami már feltétlenül nagy könnyítést jelent. Szerintem Adeline bűnügy áldozata. A tettes egy a bálon is megjelent, szadisztikus hajlamu, nemileg súlyosan fertőzött férfi kell legyen, aki azonban minden áron gyógyulni akar. Valószínűleg hiába kezelte magát orvosokkal és így nagy kétségbeesésében, magasfokú intelligenciája dacára ahhoz a régi babonához fordult segítségért, mely azt tartja, hogy például luesz által fertőzött férfi kigyógyul, ha érintetlen leánnyal szeretkezik. A szekszuál-irodalom sok ilyen esetet említ, melyek közül nem egynek hőse magasfokú intelligenciával bírt. Adeline fiuktól visszariadó természete miatt biztosítékot látszott nyújtani arra nézve, hogy a kellék meg van benne, amihez még hozzájárult feltűnő csinosága is, mely a tettes szadisztikus hajlamait minden bizonynyal már régebben izgatta. Hogy Adeline tagadja a merényletet, különösen pe-

dig, hogy magára vállalja a történetek ódiáját, az csak azzal magyarázható — eltekintve attól, hogy erre nézve csálhatatlan megfigyeléseim is vannak, — hogy az illető szuggesztiós manipuláció segítségével csálta magához és további szuggesztív parancscsal bírta rá, hogy úgy valljon, mint ahogyan vallott.

— Milyen bizonyítékaid vannak? — kérdezte Miss Molin.

— Hogy a merénylet számai az autógyárosok báljától indulnak ki, azt bizonyítja Haswellné ama állítása, hogy Adeline már éjtél felé fejfájásról panaszkodott és csökönyös kiartással hazamenésre kényszerítette őket. Szerintem már akkor szuggesztiós befolyás alatt állott, amiből viszont az következik, hogy a tettes feltétlenül a bálózók között tartózkodott. Tény, hogy nem mindennapi hipnotikus erővel rendelkezik az illető, amit az is bizonyít, amit Dr. Goodt jelenlétében figyeltem meg, hogy ugyanis Adeline, bár fájdalomkat kellene érezzen, egyáltalán nem panaszkodik, sőt nem is tudott a sérüléseiről mindaddig, míg Dr. Goodt fel nem hívta rá a figyelmét. Mikor pedig én egy hirtelen fordulattal arra kértem, hogy mesélje el mi történt vele az előző napon, az arcvonások és pupillák megmerevedését vettem észre, ami viszont azt bizonyítja, hogy erre a kikerülhetetlen kérdésre volt alapozva az autósuggesztiós parancs.

— Mit gondolsz, — vetette közbe Miss Nodin — miért nem következtet be a merénylet mindjárt másnap?

— Valószínűnek tartom, hogy Adeline a szuggesztiós parancsnak engedve, már a bált követő napon, tehát szerdán ellátogatott a megjelölt helyre, csak hogy a tettes, aki csak alkalmi gonosztevő lehet, habozott és amikor a szerencsétlen leányt maga előtt látta, felébredt lelkiismerete meggátolta a cselekvésben. De mert mégsem tudott lemondani tervéről, újabb parancsot kényszerített a leányra és mikor az a következő estén ismét megjelent, végrehajtotta tettét, mely a leány részéről, tranceállapota miatt, semmiféle ellenállásba nem ütközött. Amikor először láttam meg Adeline megkínzott testét, az a gondolatom támadt, hogy csupán szadisztikus kéjelgésnek lett az áldozata, mely tudvalevőleg sokszor teljesen mellőzi a normális nemi kielégülést. Ha ez tényleg így lett volna, úgy az én feltevéseim s ezzel együtt a nyomozás is egészen más irányba terelődne. Bár bizonyos,

hogy ez az ötletem csak részben volt hibás. Dr. Goodt ugyanis arról értesít, hogy bár a koitusz ténye beigazolást nyert, a vizsgálat további folyamán azt a megállapítást tette, hogy a tulajdonképpeni birtokbavevés a leány testén fellelhető szadisztikus nyomok keletkezési idejénél jóval később következett be. Bizonyos tehát, hogy a tettes nem azon célból marcangolta össze áldozatának testét, hogy ezáltal a tényleges ölelésben annál nagyobb gyönyört élvezzen, hanem mert nála ez már magában véve is kielégülést okozott.

— Na és milyen hasznát veszed te itt ennek a listának? Talán csak nem gondolod, hogy az ott felsorolt kétszáz név között csak úgy véletlenül ráakadsz a merénylőre?

— Megvallom, hogy eleinte ilyen céllal kértem volt azitőled. De azóta egy másik fontos adat is a birtokomba került, mely már jogosultabbnak tünteti fel a névsor tanulmányozását. Valószínűleg tudsz arról, hogy a Haswell kocsi egy külön utmérő patenettel vannak ellátva, melyek segítségével bizonyos időközben tett utmennység egy külön e célra alkalmazott szállagra automatikusan feljegyződik. Nos, ennek alapján megtudtam, hogy Adeline a tegnapi nap folyamán 2574 kilométer utat tett meg a kocsijával.

Ezen utmennység fele tehát egyenlő azzal a távolsággal, mely a Haswell-palota és a merénylő színhelye között van. Így már a listán szereplő nevek közül csak azokat kellett kikeresnem, akik a Haswell palotától számított 12–13 kilométernyi távolságra laknak.

Miss Morton a lista után nyúlt és diadalmasan mutatott a piros ceruzával bekerített névre.

— Ide nézz, Dulcie! Klormann professzor lakhelyétől a Haswell palotáig pontosan 1287 kilométer távolságot állapítottam meg. Természetesen a lehető legrövidebb utat vettem figyelembe, ami feltétlenül helyes is, mivel a szuggesztív parancsnak engedelmeskedő médium mindig a legrövidebb uton törekszik a cél felé. Klormann professzor neve mellé te magad a következőket irtad: „némileg kicsapongó; a 924-es nagy szadista botrány hőse; husz gyanus; okultista.” Továbbá a professzor személyében, az általam már eleve feltételezett intelligencia és az ezzel kapcsolatos öntudatosság könyven megállapítható, ami viszont a kétszeri látogatásról alkotott el-

képzelésemet támasztja alá hathatósan.

— Talán kissé elsieted a dolgot, Ellie — jelentette ki Miss Nodin elgondolkodva — mert például miért kellett a professzornak éppen a lakására csalni Adeline-t? Találhatott volna sokkal célszerűbb lokált.

— Azért csak alkalmi gonosztevő és így gyáva is, aki sokkal biztosabbnak érzi magát a maga lombikjai között, mint bárhol másutt. Azután meg eléggé távoleső helyen áll a villája, úgyhogy nem igen kellett attól tartania, hogy valaki felismeri Adeline kocsiját. Emlékezz csak a 924-es szadista botrány részleteire, hisz elég tudósítást irtál róla akkoriban. Nem tűnik fel neked, hogy mily nagy analógiát mutat a mostani esettel?

— Kénytelen vagyok igazat adni neked, — mondotta Miss Nodin kevés gondolkodás után. Valóban nem lehet más a tettes, mint Klormann professzor. És most mit szándékozol tenni?

— Ez egyenlőre maradjon még titok. Tulajdonképpen, bár csaknem a kezeim között van a tettes, mégis óvatosan kell eljárjak, mert hisz kézzelfogható bizonyítékaim nincsenek, aztán még a rendőrségnek sem adhatom át anélkül, hogy a Haswell családott egy zajos bűnpör középpontjába ne állítanám.

— Rám nincs szükséged?

— Nincs, Dulcie. De, ha esetleg mégis keresnélek, hol találhatlak?

— Reggelig a szerkesztőségben vagyok.

Alig, hogy Dulcie eltávozott, Miss Morton a telefonhoz lépett, felhívta a Haswell palotát és Mrs. Haswellt kérte a készülékhez.

— Halló, Mrs. Haswell? Itt Miss Morton beszél. Nagyszerű ujság... Adeline szerepe tökéletesen tisztázódott. Már nyomában vagyok a tettesnek. Holnap talán többet is mondhatok... Halló... sürgősen kérek egy fényképet... és Adeline gépkocsiját. Igen igen, egy jólsikerült fényképét. Rendben? A viszontlátásra.

IV.

A gázművek mögött, ott, ahol New-York már inkább falu, mint város, néhány kopasz jegenyétől övezve állott Klormann professzor villája. Az egyemeletes épületben siri csend honolt, az ablakok va-

kon meredtek ki a süket éjszakába. A diszűktől megfosztott jegenyék fájdalmasan jajdultak fel a dühös téli szél ostorcsapásai alatt.

A kapuval egyirányban, az emeleti ablak egy sötét zugában állott Klormann professzor, a nagy természettudós, kit néhány lelkes híve Darwinnal egyetértékűnek kiáltott ki. Hosszu, csapzott hajába dühösen markolt bele a szél, hogy aztán mint valami ostorral az arcába vágjon bele.

Lélegzetviasszafojtva meredt az éjszakába a büntudatt súlya alatt megroppant férfi, mintha csak sejtette volna, hogy ez az éjszaka lesz számára az örök sötétség kezdete.

Hirtelen egy gépkocsi kanyarodott a villa elé és megállt a kapu előtt. A professzor ijedten döbönt hátra, mert az a rettenetes gondolata támadt, hogy Adeline jött el ismét hozzá. Lassanként megemberelte magát és előrehajolt, hogy jobban lásson. Nem tévedett, a kocsi valóban Adeline kocsija volt.

Egy szempillantásig teljesen megzavarodva állt a professzor, aztán örülségre valló gyorsasággal végigrohant a szobákon, le a lépcsőkön az udvarra.

A kocsi nagy csendben állt az országút közepén.

A férfi lassan közeledett felé s mikor már csak néhány lépésnyi távolságra volt tőle, egy hátracsuklott fejű női alakot látott a kormánykerék előtt.

— Adeline!!

Senki sem válaszolt. Most egészen a kocsi mellé lopódzott a professzor. Rettenő szenvedések nyomaival az arcán kiáltotta:

— Hogy kerül ide, Adeline!

A kiáltásra megmozdult az elalélt nő és fejét kissé felemelve ránézett a férfira.

— Miss Adeline... — dadogta a professzor — ezt... ezt nem akartam... miért jött ily későn?... Megláthatja valaki itt és...

A nő szenvedően tekintett rá.

— Fáj talán valami, Adeline? Nem, ne mondja, hogy fáj. Nem akartam, örült voltam, de... de már nem tehettem mást... Beszéljen, Adeline, mert beleőrülök a félelembe.

Az Adeline-nek vélt nő, most egy hirtelen mozdulattal kivetette magát a kocsiból. A professzor ijedten tántorodott hátra.

— Korántsem Adeline, inkább

Miss Morton, — mutatkozott be hősünk egy kékesen felvillanó revolvert tartva a megrémült férfi orra alá.

Hosszu percek multak el míg a professzor valamennyire összeszedte magát.

— Ön galád módon törbe csalta Miss Adeline Haswellt, — jelentette ki siri hangon Miss Morton.

Klormann professzor megtörtén bólintott rá.

— Ön veszélyes sérüléseket ejtett Miss Haswellon és nemileg súlyosan megfertőzte!

— Igen... igen, — nyögte a professzor. Majd hirtelen zokogásba tört ki és levetette magát a földre. Könyörgöm, Miss Morton ne akarja, hogy meghurcoljanak. És magam akarom a büntetést magamra mérni és esküszöm, hogy igazságos leszek.

Miss Morton zsebébe csusztatta a revolverét és hidegen mondta:

— Rendben van professzor ur, ön tudni fogja, mit kell tennie. Én magára hagyom. Még csak arra akarom figyelmeztetni, hogy Adeline az ön parancsára mindent magára vállalt. Kötelessége őt a szülei előtt tisztázni.

— Ezt mondva a kocsiba ugrott és elrobogott.

— Másnap korán reggel telefonhoz szolgáltatták Miss Mortont. Dulcie jelentkezett és izgalomtel hangon adta le a nagy szenzációt, hogy Klormann professzor öngyilkos lett és hogy egy levelet találtak az asztalán Miss Adeline Haswellnak címezve. Miss Morton mosolyogva hallgatta végig Dulcie jelentését, aztán új számot kapcsolt és Mrs. Haswellt kérte a telefonhoz.

— Hálló, Mrs. Haswell? Nagy ujsággal szolgálhatok, asszonyom. A titokzatos csábítót sikerült kinyomoznom Klormann professzor személyében. Igen... igen... A földi igazságszolgáltatást különben elkerülte a professzor, amennyiben ma hajnalban főbelötte magát. Mint értesülök, egy levelet hagyott hátra Adeline címezve, mely minden valószínűség szerint teljes fényt fog vetni erre a titokzatos ügyre. Többet majd személyesen. A viszontlátásra.

„Schwaszta”

clpök

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky-utca 8. - Bejárati Dzsza u.

A KERITŐ NAPFÉNY

— Eredeti kézirat. —

A nap pazar aransugarával tűzött le a bérpalotára.

Második emeleten az özvegyen maradt kis doktorné bájosan a korlátra könyökölten sütötte vállait a napfényben.

S ez a fény szinte átszelte fekete grenadin ruháját. Megmutatta a fiatalágában hamvazóan üde, formás asszonytest vonalait.

— Látjátok mily remek szép, ne hagyjátok elhervadni, — sugták a sugarak.

Sovárgó szemekkel nézett fel Oszkár, a házmester fia, a lépcsőház hűvös homályából.

Szeme elé vetődött a háttal álló asszony legelrejtettebb titka a játszó napfényben.

A rácson fennakadt szoknyaszél mögül vakító fehéren villogott ki egy részen az asszony combja.

S az, mintha érezte volna testén végigszaladni az égető szemsugarakat.

Hátranézett.

Látta a fiatal fiu élvezetben és lázban égő arcát, amint éhesen, vággyal tapasztotta testét a lépcsőházi korlát vasához, szerelmi öleléssel simogatón.

A forróság hulláma őt is előntötte. Simogató, ölelő karok után vágya felébredt.

Lágyan, szinte kérőn szölt le a fiuhoz. — Oszkár — az ijedten, tetten érten kapta el tekintetét a suggeráló pontról, belenézett az asszony szemébe, zavartan, vörösén.

— Jöjjön fel hozzám.

De nem várta be a fiut, előre sietett, vad vággyal hányta le magáról ruháit.

Lázongó testével végigfeküdt a perzsa terítős ottománon.

A diák érett, erős alakja megjelent a lefüggönyözött hűvös szobában.

— Zárja be az ajtót, Oszkár! — sugta a nő.

Az a világosságról jöve, szinte megvakultan követte a parancsot. S amint megfordult, meglepődötten hőkölt vissza az igéző látványra.

Türelmetlen volt a kis asszonyka, lángra gyújtott érzékeivel.

— Jöjjön már, — mondta remegő hangon.

Az hozzálépett, furcsán, bámuló szemekkel nézett végig a félsötét

szobában villogó, fehér, karcsu testen.

Nem tudta, hogy is kezdje.

Barátaival sokat beszélgettek ilyesmiről s képzelete is meg volt róla.

De ezt nem gondolta így a valóságban.

Mellé térdelt. Csókolni kezdte a mellhalmak kemény, epervörös bimbóit, majd durván, vággyában nyers szorítással átkarolta a nőt.

Szüzi férfiasságában először kapcsolódott össze asszonnyal.

Lihegve élvezte a mámorban fetrengő nő a diák tudatlan első szerelmét. Tobzódva a gyönyörben sugta a fiu fülébe:

— Ugye eljössz, Oszkár máskor is.

* * *

S kint az augusztusi nap diadalmasan kacagott, a beeresztett ablakredőny egy kis hasadékát fölfedezve besurrant azon, fény sugarával még egyszer végigsókolta a szerelmes párt.

Szalontai József.

3 nap alatt eltüntetés: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

„COVAY”
Timişoara, II., Háromkir-u. 7
mérték után készíti férfifehérneműt garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Mozit,
színházat,
kabarét pótol a
«KÁVIÁR»

ÉRINTETLEN SZÜZEK

A „Káviár” részére írta: „Csöppike”.

Két magastermetű férfi haladt át a szálloda folyosóján. Az egyik hirtelen megszorította a másik karját.

Lassan kinyílt az egyik szobának az ajtaja, a küszöbön megjelent egy fiatal lány, végigsuhant a folyosón s aztán felszaladt nesztelenül a szőnyeges lépcsőkhöz. A két férfi megdöbbenve meredt egymásra.

— A menyasszonyom! — csodálkozott a szikárabbik.

Utána siettek, de már csak a szoknyája lebbenését látták és jeggyűrűs kezét, amint behuzott maga mögött egy ajtót. A völgyény rá akart rohanni a gunyosan csikorgó ajtóra, de barátja visszatartotta.

— Mit csinálsz, botrányt akarsz?

Nem akart botrányt. Sápadtan, halottfehér arccal állt és szinte siránkozó hangon mondta:

— Látod, ugye, megmondtam, hogy megcsal?

A barátja hallgatott. Annyira magának hitte már ő is a leányt, hogy úgy érezte, mintha őt is megcsalták volna, mintha valami homályos fájdalmat is érezne.

— Gyere — mondta barátjának — menjünk innen, ahol meg lettünk esalva.

De az a fejét rázta.

— Nem. Én itt maradok. Leszámolok a menyasszonyom csábítójaival.

— Itt? Csak nem akarsz itt ácsorogni?

A lift ajtajával szemben egy kis dohányzóasztalka mellett három fotel állt. A völgyény odátámolygott és levegő után kapkodva, bele-süppedt az egyikbe. Majdnem melléje ült zavarában.

— Itt maradok. Megvárom, amíg kijön a bestia! — kiáltotta rettentés hangon.

A barátja habozott egy percig, de aztán ő is leült társa mellé. Nem akarta egyedül hagyni, félt, hogy valami botrányt csinál. Ott ültek egymás mellett hallgatagon. A megcsalt szerelmes kezébe temette az arcát. Barátja szánakozva nézte. Tudta, hogy most végigszenvedi a szerelmi martíromság minden oklatan és fájdalmas kínját.

A szerencsétlent kétségbeesett gondolatok gyötörték. Láta menyasszonyát egy idegen férfi karjaiba, felizgatott képzelete hallotta a szerel-

mes suttogásukat. De ki lehet az a férfi? Ki lehet az az ember, aki elrabolta tőle menyasszonyát? Ó hogyha a kezébe kaphatná egyszer! Fel akart ugrani, betörni az ajtót és ököllel rontani a csábítónak, de nem tudta megmozdítani egyetlen tagját sem, csak tilt mozdulatlanul, magába rogyva, lélektelenül és apatikusan. Nem is hallotta barátja szavát, aki egyre unszolta:

— Menjünk innen, Viktor.

Nem hallott semmit, csak azt a tombozó fájdalmat érezte, ami a lelkében viharzott.

Hát elveszett a lány? Nincs többé? Úgy érezte, mintha szíve lebilent volna a helyéről és egy hatalmas, tántorgó üresség maradna utána. És hirtelen, mint a villám, régi emlékek sora vonult el előtte. Fehér ruhában látta a lányt a kertben, mosolyogva, vidáman, dallal és csókkal az ajkán. S most mindez elveszett! Még nem tudott tisztán gondolkodni, lappangó, félelmetes érzései azt sugták, hogy ebben a percben egész eddigi élete eltűnt, megfordult s odavészett minden.

És nyílt az ajtó és a lány lépett ki rajta. Lassan előre jött, amikor hirtelen visszarántotta valami. A lány keze lecsuszott a kilincsről, az ajtó félig kicsapódott és egy lámpa vörös, tündéres fénye sugárzott ki a folyosóra. És e fénysugárban megjelent egy csodaszép asszony, magához rántotta a lányt és az ajkával a szájára tapadt, hosszan és forrón, mint egy szerelmes szerető.

A két férfi megdöbbenve nézte ezt a jelenetet.

A lány kibontakozott az ölelő karokból és becsapta maga mögött az ajtót. Erre a zajra összerázkódott Viktor és magához tért néma mozdulatlanságából. Amikor a lépcsőhöz ért a lány, völgyénye felugrott. A leány arra fordította a fejét és az alig derengő világosságban is megismerte a völgyénye sápadt arcát. Ijedten, halkan felsikoltott és lefutott a lépcsőn. Völgyénye utána rohant, de már a harmadik lépcsőnél megragadta barátja a karját.

— Gyere velem!

— És kezénél fogva vezette szobájába. A férfi a dívánra rogyott és felsóhajtott:

— Ez rettenetes Gyuri! Ez rettenetes! Egy asszony!

Barátja lelkéből egy perc alatt eltűnt a megdöbbenés. Ráförmedt Viktorra:

— Örülj, hogy egy asszony!

— De az istenért Gyuri, hát most mit tegyek? Ha férfi lenne, kutya-korbáccsal támadnék rá, vagy pusztá ököllel az arcába csapnék! De így, mit tehetek? Mit tehetek egy nő ellen? Ez perversztás, ez betegség, ide orvos kell és nem korbács!

— Hogy mit tegyél? Hát semmit. Okvetlen kell neked valamit cselekedned?

Kissé gunyosan beszélt, most már mulatott az eseten. Groteszknak és komikusnak látta a barátja helyzetét és nevetségesnek a kétségbeesését.

— Örülj, hogy így történt! A lány érintetlen, nem lehet ellene semmi kifogása a te becsüleles és szüzes-séget követelő ideológiádnak. Nem történt egyéb, minthogy egy kéjvágyó asszony néha végigcsókolta a testét!

Viktor hallgatott. Érezte Gyuri szavaiban a gunyt és nem válaszolt neki.

Gyuri már régen ágyban volt és nyugodt lélekkel olvasta a Zaratusztát, amikor ő még mindig felöltözve feküdt a diványon. Nem tudta felfogni, hogy mi történt vele. Azon gondolkodott, hogy ő nem érti az életet. Hát mit vétett ő? Kit bántott? Kinek a bűnéért vezekel? Miért kell éppen ővele történni ilyesminek! Miért éppen az ő életét komplikálják ezek a rettenetes dolgok?

Lassan, ólmos mozdulatokkal vetkőzött. Végigdőlt az ágyon és a menyegzőre mészterette a szemét.

Gyuri letette a könyvet és eloltotta a lámpát.

Súlyos és nehéz volt a csend, Viktor úgy érezte, hogy minden elmult körülötte és ő egymaga van a világon. A kavargó gondolatok is kifáradtak és elpihentek lassan, csak a holnap sötétje meredezett felé fenyegetően. Mit tegyen? Mit mondjon menyasszonyának holnap? Szemrehányás? Harag? Vagy keserű mosoly és megbocsátás?

Igen! — örvendezett hirtelen a gondolatnak. S a súlyos sötétségben a megbocsátás fénysugara derengett halványan, mint a puszták éjjelén egy messzi, barátságos ház enyhe fénye. De aztán eszébe jutott:

— És a lány? Akarja-e a lány, hogy ő megbocsásson? Engedi-e még magához?

Szinte fojtogatta ez a kérdés, ijedt és lázas szemekkel nézte a falon táncoló holdsugarat, amely lassan eltűnt előle; elhomályosította a fáradt gondolatok kavargó köde.

Görösös sirás rázta a lány testét. Magára huzta a takarót és a fejét a párnákba furta, nem akarta, hogy a szomszéd szobában meghallják fel-felcsuk ó zokogását. De később megnyugodott. Nyitott szemekkel bámult maga elé és folyton vőlegénye sápadt, fenyegető arcát látta szemei előtt. Forró homlokára szorította a kezét, mintha így rendezni tudná a gondolatait.

Mi is történt?

És gyorsan végigsuhant az életén, eszébe jutottak azok a percek, amikor együtt sétáltak Viktorral a parkban s ha néha összeért a kezük, vagy a válluk, ideges remegés, édes láz futott keresztül a testén és egyszerre száraz és forró lett az ajka... De Viktor hideg és közömbös maradt. És eszébe ötlöttek a csók, amikor ő remegve igyekezett hozzátapadni Viktorhoz, de az sietve csókolta meg a száját és idegesen eltolta magát. Ő pedig hajnalig hánykolódott az ágyán, bolond álmok gyötörték friss, erős, tizenkilenc éves testét.

Ő, emlékezett egy álmára, amire már ézerszer gondolt vissza megborongva és gyötörödvé, pirulva és vágyakozva és amit már annyiszor szeretett volna végigálmódni.

Valami régmúlt világba álmodta vissza magát, egy karsu gálya uszott vele hatalmas és végtelen vizen. Körülötte rabszolganők hajladoztak, arany fésűvel fésülték a haját és zaponnal festették meztelen lábán a körmököt. Vitorlások és evezősök tarka tömege tódult gályája után, férfiak virágokat dobáltak felé és a nevét kiabálták. Egy szőke hajú asszony ült a lábainál, arannyal ékes, biborszínű ruha fedte a testét, egy ezüsthuru lantot pengetett és meleg hangon, csodálatos, buja dalokat énekelt. A nap még nem volt fent az égen, csak messziről lángolt egy keskeny sugár és ők virágoktól, újjongó férfiaktól kísérve, így usztak a hajnal elé. S amikor egyre lángolóbb lett az égbolt, lassan a hajó orrára lépett s megoldotta kis csipőjén az övet, ami átlátszó ruháját összefogta. Lehullott testéről a ruha, a nap vörösen és diadalmasan bukkan fel a vizek felett s ő ott állott meztelenül a hajón, kéjesen borzongott a nap simogató, meleg csókjai

alatt, a férfiak ott tomboltak körülötte, tűzés vágyuk a napnál is forróbban égette a testét...

Erre az álmára gondolt most vissza és arra a percre, amikor a szalodában azzal a csodaszép szőke asszonnyal találkozott, akinek a szeretője lett. Biborszínű, görögös ruha volt a nőn, olyan, mint amilyent izzó álmában az éneklő asszony hordott. Hívta magához, jöjjön, nézze meg a festményeit. Felment a szobájába.

S amikor ott álltak egymás mellett, magához ölelte, rugalmas, gömbölyű combjait reszkető lábához szorította és ő úgy érezte, hogy egyszerre nehéz és sűrű lesz körülötte a levegő, hogy a szobában egybefolynak a tárgyak, bizonytalan lesz minden és elveszti anyagszerűségét. S amikor már a földön hevert a ruhája és forró csók simogatták a testét, az álombeli zenét hallotta felcsendülni, a virágoktól illatos hajón látta magát, meztelenül állva a nap vörös, csókos és égető fényében.

Aztán egy kis fáradság, gyűrűk a szeme alatt; később büszke és jóllakott érzés. Ez volt minden.

Néha napokig elkerülte a szőke asszonyt, máskor forró testtel ébredt éjszaka és felszaladt hozzá.

Nappal homályos és sejtelmes szégyenérzés kerülgette néha, de többnek hitte magát a csacsogó, ostobán szeretkező leányoknál és asszonyoknál.

Viktorra nem gondolt.

És most egyszerre előbukkant halásápadt arca, a döbbenet, fájdalom és undor a szemében.

De miért? Aljasság, ocsmány, romlott dolog az, amit csinált?

Hiszen nem adta oda senkinek a testét, mint ahogy annyian teszik, megőrizte a leányságát! És különben is, a teste az övé, azzal ő rendelkezik!

De hiába érvelt és tépelődött magában, a sápadt arcot, a fenyegető szemeket nem tudta elzavarni.

És mit bánja ő Viktort? Nem szereti, a felesége lett volna, mert így akarta az anyja, így szokta meg, de nem szereti! Mit akar tőle?

De hiába üzte, az a sápadt arc ott fehérlett előtte.

És akkor megérezte a lány, hogy ez nem Viktor arca. Az embereké, akik körülötte élnek a hotelben, a városban és mindenütt a világon. A fenyegető szemeken

keresztül az emberiség nézte őt, a társadalom éhes tekintete az, ami reá leselkedett. Egyszerre fájdalom, kétségbeesés fogta el a szívét, nehéz teher szakadt a vállára és érezte, hogy az emberek ítéletének súlya nehezedik reá és ő gyenge és erőtlen ellentálni.

— Mi lesz most! — marcangolta a lelkét a kérdés és felzokogott újra, hangosan és fájdalmasan torlódtak, összekavarodtak agyában a gondolatok, összegubancozódtak, mint valami fekete fonál sötét szálai. Zugott a feje, forró volt a torka, az ablakhoz ment és kitérte mind a két szárnyát. A hegyekből áradó hűvös szél megborzongatta a testét, de jölesett ez frissítő hidegség és kikönyökölt az ablakon. S ahogy meglátta a völgy hívogató, sutlogó sötétjét, váratlanul az eszébe jutott:

— Meghalni!

De aztán dacosan elzavarta magát a gondolatot.

Ott állt még sokáig, a táncoló szél hűtötte a testét. Hirtelen heves fázás rázta meg, ekkor becsukta az ablakot és visszafeküdt az ágyába. Nyitott szemekkel, álom nélkül feküdt ott reggelig.

Még alig derengett, amikor felkelt, megmosdott és felöltözködött. Hófehér arccal csomagolt.

Aztán vette a podgyászát és kiment a szobából.

— Egy óra múlva már ott túlkölt a hotel autója a kapu előtt.

A szobalánynak két levelet adott át. Az egyik Gyurinak volt címezve a másik a szép szőke hölgynek.

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdelve lapunk hasábjain megjelenést és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

VÉLETLEN

Eredeti kézirat. Írta: Győry Endre

Künn a kertben napsugarak táncoltak a falevelek között, zizegő fények kergetődztek elmosódott árnyékokkal. Az ablak nyitva volt és a pamlagra ketten nézték az örök bujócskát: hogy kergeti az árnyékokat a fény, hogy nyeli el az árnyék a fényt.

Ketten voltak és mind a ketten fiatalok: egy fiu meg egy lány.

Szorosan egymáshoz bujva ültek egymás mellett. A fiu később magához vonta a lányt, karjai szorosan átfonták, mellén érezte vonaglani durcás kis kebleit, combjai remegve simultak az övéihez és szája a száját kereste.

Ajkaik lassan, halkán találkoztak, tapogatódzva forrtak egybe, előbb gyöngén, simogatólag, később vadul, követelőzőleg, majd lihegő extázisban szívták, harapták az ajkak bársonyos, duzzadt égővörös párnáit.

Lihegésük egyre vadabb lett, testük szinte egymásba csavarodott, azután hatalmas, levegő után kapkodó sóhajjal elváltak ajkaik és a lány fáradtan, pihegve hajlotta le fejét a fiu mellére.

Az megsimogatta gesztenyebarna haját.

— Olga... Olga...

Hallgattak. Künnről csókolódzó galyakkal, zizegő levelekkel bólogatott be a nyár.

— Olyan furcsa, olyan különös, olyan lehetetlen, olyan szomorú az élet... — szólt a fiu — ...hogy egész folyása, minden mozanata, hogy minden, ami történik, nem egyébb, mint véletlen. Csak pusztán, szeszélyes, kiszámíthatatlan véletlen és ilyen véletlenek kormányoznak, visznek, dobznak előre.

Újból megsimogatta a lány haját, az még szorosabban odafeszítette fejét a mellére és a selyem ingén keresztül buja orrcimpákkal szívtá be a fiu férfitestének különös, érdekes illatát.

— Emlékszik? tavaly, május volt és tavasz, maga a parkban sétált néhány barátjával, felém jöttek és én magára néztem, csak úgy, közönségesen, ösztönszerűleg, mint ahogy minden fiu megnéz minden lányt, megnéztem és talán

már valami akkor is megragadott, nem tudom.

Másnap ismét találkoztunk és akkor... akkor észrevettem, hogy szép szemei vannak... gyönyörű szemei és már gondolkozni kezdtem magára, vágyni, de maga oly hidegnek nézett ki, nem mertem megszólítani, pedig vágytam, hogy megismerkedjek magával, egy párszor haza is kísértem, persze csak úgy titokban, a háta mögött mentem, az alakját figyeltem, hogyan jár, rövid kis szoknyája minden lépésnél kacéran fölcsapódik és nincs annál szebb, izgatóbb, mint egy fiatal lány térde, az a hajlás a térd mögött, az a csodálatos hajlás, mellyel a láb a combba fut.

Szerelmes voltam magába, vágytam magára, akartam magát: és mégsem ismerkedtünk volna meg soha, soha, ha nem jön közbe: a véletlen. Az az életirányító életmozgató, sorsdöntő véletlen.

Emlékszem arra is. Már ősz volt és maga egyedül ment fölfelé, a villasor felé vezető uton. Én maga után, mintegy tíz lépésnyire... félénken, gyáván, tehetetlenül, már azon gondolkozva, hogy elhagyom, hogy többet nem követem, amikor közbe jött az a bizonyos véletlen, az örök véletlen.

Maga kiejtette kezéből a zsebkendőjét, nem vette észre, a zsebkendő a földre hullt, maga tovább ment... én fölemeltem, egy pillanatra az arcomhoz emeltem, mert olyan nagyon illatos volt, azután maga után siettem, odaléptem magához és most itt vagyunk egymás mellett, a hajából, a testéből a ruhájából kiáradó buja illat szédít, pihegő kebleinek lüktetése mámorossá tesz, csókolni szeretnék, harapni, szeretni szeretnék és mindezt: egy véletlenért. De mégis jó, hogy legalább véletlenek vannak.

Ajka ismét rátalált a lányéra, most már vadul, mámorosan. Egészen egymásba feszültek, a lány karcsu csipője megtört, mint egy leszakasztott rózsza, lassan hátracsuklott a pamlagra. Arca tüzelt, teste vonaglott, ajkai egymásba haraptak, lehunyta szemeit,

s csak úgy elmosódottan futott még át agyán egy gondolat:

— Hiszen... hiszen a zsebkendőt nem véletlenül... a zsebkendőt akarattal ejtettem el...

Hé! Vigyázzon!

Az elgázolások mindig aktuálisak, s a sok szomorúság mellett néha vicc is születik belőlük. Ez az elgázolási történet se kívánczik a rendőri rovatba hanem a humor birodalmába.

Egy sofför elgázolt egy fiatalembert. Az elgázolás egyáltalán nem volt súlyos, a sárhányó ütötte el csupán a delikvenst, aki elterült a földön. Az autó szakavatott vezetője visszanezett az áldozatra és még neki állva feljebb, helyesnek tartotta rákiabálni:

— Hé! Vigyázzon!

Mire a fiatalember tölcseért csinálva a tenyeréből, torkaszakadtából kiáltott utána:

— Miért vigyázzak, maga konfliskocsis! Erre jön talán vissza?

Ez a hely a MIA Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrig kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.

Már a mellett.
Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvvré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

KERINGÓ

GYÖRÝ • ENDRE • REGENYE

— Eredeti kézirat —

(6)

A férfi kezeibe vette a lány kezeit, összecsókolta a vállát, majd hirtelen átfonta mind a két karjával, magához szorította és hosszú, forró csókban dőltek végig a diványon. Anna védekezni akart, de az erős karok leszorították és egészen belekábult, amint a férfi mohón, kéjesen vette ajkai közé az ajkát és szívtá... szívtá...

Haja szétbomlott, szoknyája feltűrődött, kicsillant meztelen combja és egyszerű, tiszta kis batisztnadrágja.

Fuldoklott, karjaival nekifeszült a férfinak, tolta, kiszabadult a szája és nagyot, szakadozottat lélekzett:

— Jaj... nagyságos ur... ne...

A férfi elengedte, végigsimitott a haján, újból töltött. Anna ijedten hozta rendbe a ruháját és nem mert a férfi szemébe nézni. Szégyelte magát.

Mezeinek nagyon tetszett a játék, fejébe szállt a mámor és a pezsgő. Ismét közelebb húzódott a lányhoz.

Végigsimogatta, megfogdosta izmos tagjait a ruha fölött, azután betévedt keze a ruhája alá is.

Anna már nem ellenkezett, lelken vágyak remegtek át és fölízgatott teste úgy izzott, úgy lángolt mint egy szilaj, tüzes katlan. Arca majd kicsattant a forróságtól és szemeiben különös fény égett.

A férfi hirtelen fölhuzta a szoknyáját.

— Ne... ne... — Anna ellenkezett, — szégyelem magam...

Mezei odanyult a villanyhoz és eloltotta. Remegő keze a sötétben is odatalált a batisztnadrág hideg gombjához, a lány még egyszer felsikoltott félig ijedten, félig kéjesen:

— De nagyságos ur...

Azután már csak lázas ruha-

suhogás, lihegés, csóklépő, harapó, szerelmes hangok szűrődtek belé a kis vendéglő egyszerű külön-szobájának polgári levegőjébe.

A vén elfásult divány fölrecsegett a lihegő, fiatal, tüzes kéjek alatt.

Fölrecsegett busan, irigyen, de azok ott rajta nem hallották. Megpihentek, hogy újra meg újra összeforranak.

XXIII. FEJEZET

A „Vörös ökör“ pincére nagyot nézett, amikor ismét egy fiatalember szólította ki a folyosóra és külön-szobát kért. Hízelt neki, hogy ebbe a kis kocsmába egyszerre ilyen uri vendégek kezdenek járni és szalvétával nagy kört írva le a levegőben, sajnálattal mutatott rá a külön-szoba ajtajára, hogy már bizony el van foglalva — egy éppen ilyen kedves, fiatal pár foglalta le, — mint a nagyságos asszony és a nagyságos ur — tette hozzá bizalmasan mosolyogva.

Aladár úgy tett, mintha nem is hallotta volna ezt az utóbbi megjegyzést és bosszusan, tanácstalanul nézett Mezeinére.

— Talán parancsoljanak föl a szallodába, azonnal nyitlatok egy szobát és majd fölviszem én, amit tetszik parancsolni...

— Tényleg, ez jó eszme, — derült föl Aladár arca — nem bánom, gyerünk.

Karonfogta az asszonykát, a pincér előresietett mutatni az utat, mikor a külön-szobából hangos férfikacagás hallatszott ki.

Mezeiné megrántotta Aladár karját és megállt hirtelen, mintha lábai a földbe gyökereztek volna. Megremegett, azután elsápadt és úgy suttozta:

— Aladár... a férjem...

A férfi idegesen rezzent össze:

— Mi az... hol?

— Itt benn... a külön-szobában...

— Ugyan drága, maga csak halucinál, — na jöjjön.

Gyöngéden belékarolt az asszonyba és maga után akarta vonni, de az nem tágitott.

— Ő az, egész biztosan ő az... itt van... megcsal...

Aladárt kezdte elhagyni a hidegvére.

— De ugyan...

— Hallgassa csak...

Mindketten lélekzet-visszafojtva figyeltek. Benn ismét beszélt egy férfi: és tényleg... Mezei volt.

Az asszonyka szája sirásra görbült és akadozva egyre azt suttozta maga elé:

— Megcsal... megcsal...

Aladárt most már egészen elhagyta a türelme.

— De ugyan Dita, hát ha tényleg ő... hát mit akarsz, hogy kijöjjön és itt találjon minket... na gyere...

— Nem, nem... én le akarok menni, akarom tudni, ki az a nyomorult, akivel... — könnyek tódultak a szemébe, Aladár bosszusan rágtá az ajkát.

A pincér visszajött:

— Kérem fölfáradni, az ötös nyitva van, befüttem.

Aladár beleszorított az asszony karjába és huzta magával, közben halkán sugta neki:

— Ne légy gyerek, ne csinálj botrányt, mit akarsz...

Fönn a szobában lesegítette róla a kabátot, a pincértől átvette a hideg vacsorát, szárnyast, bort, pezsgőt és meghagyta, ne zavarják.

Bezárta az ajtót és az asszonyhoz fordult, aki szótlanul, sápadtan, könnyesen ült a helyén.

— Nos drágám, vacsorázunk?

Melléje lépett, megcsókolta. Az asszony dühösen fölugrott és szenvedélyesen kiáltott rá:

— Hagyjon el... oh, a nyomorult... — leroskadott az egyik székre, az asztalra borult és sirni kezdett.

Aladár bután, tanácstalanul állt a szoba közepén és megcsóválta a fejét.

— Ezek a nők...

Azután vállat vont, töltött a pezsgőből és egy hajtásra kiitta a teli poharat.

XXIV. FEJEZET

Az Odeonban már a maga teljességében tombolt az éjszakai élet. Színésznők, félvilági nők, sőt a felsőbb körök szabadabb asszonyai is, szinte fürödtek a pezsgőben.

A színpadon csinos és jótestű lányok meztelen táncokat mutattak be, buja, kéjtőlébresztő, érzékeket a végtelenségig fölkorlácsoló figurákban kellették és mutogatták pompás, jólápolt testüket. Jó üzlet volt ez a szám a virágáros asszonyoknak is, esővel hullott a virág a színpadra...

Azután kezdetét vette a parkett-tánc, természetesen a legszabadabb, legbizarrabb és legvadabb formák között.

A fülkéből jajongó sikoltás csapott ki, egy pár nő már régen elűnt a páholyok mélyében, elegáns, de mámoros uracsok társaságában, az asztaloknál is fölzugott a mámor: félmeztelen nők ültek a férfiak ölébe és buja, ellenállhatatlan érzékiséggel csókoltak beléjük.

Béla kitámoltyogott a hallba. Homlokán könnyű mámor gyöngyözött, szorította a kemény gallér és isszonyatos melege volt. Elővette zsebkezdőjét és megtörölte a homlokát, azután jobbra-balra nézve fel-alá sétált, közben meg-megállt.

— Brrr... utálok már ezeket a nőket... Egyformák, unalmasak és istentelenek... Egy kis szerelem kellene nekem — egy finom, tiszta nő... egy nő, aki visszalopja szívémből a tisztaság, a szelidség, a finom nőiesség fogalmát... aki szeret és pirul... de nem ezek...

Selyemzsebkezdőjével végleglegyezte árcát.

Valaki duhajul vállon ütötte.

— Szervusz Béla...

Hátrafordult. Halász Pali volt előtte, meglehetősen mámorosan, de őszinte örömben ragyogó ábrázattal.

— Megláttalak fölülről, hát lejöttek érte, hogy fölfigyelek, megijednek majd a lányok... gyere na...

— Hagyj békén, Pali, éppen azon gondolkoztam, hogy hazamenjek, elég volt mára...

— Nem létezik, te, a lányok...

— Hagyj békén a lányokkal, torkig vagyok a lányokkal...

— Pajtás, nem tudod kikről van szó, gyere hát föl, micsoda egy muri lesz... — huzta föl magával a páholyok felé vezető csiga-

lépcsőn. Béla fáradtan, kedvtelenül követte. Lenn a teremből fölzugott a féktelen orgia hangos zivaja.

Bugott, betöltötte az egész mulatót, mint egy vad, csábos, bűnös ének... vad sikoltás volt és artikulátlanság hangok voltak, mintha az elkárhozottak üvöltésének határtalan kinjokban? Minden elmosódott a mámorban.

XXV. FEJEZET

Aladár az asszonyka mellett ült és vigasztalta.

— De nézzed, Dita, te olyan kicsi buta vagy, hát hiszen utóvégre, ha megcsal is... Hát te szereted őt?

— Nem.

— Nahát akkor?

— Mégis... Azért nem kell megcsalnia... mondja meg, hogy nem kellek neki, mondja meg, más jobban tetszik neki...

— De hiszen te is megcsalod őt...

— De ő ne csáljon meg, mert az nem szép... ne hazudja, hogy elutazik...

Aladár nagyokat nyelt és már unta az egész históriát. Gyorsan akart végezni, tudta már mi kell az asszonynak. Nem csittította többé, hanem igazat adott és segített neki szidni Mezeit, amíg csak ki nem fogytak a szóból.

Lassankint látszott, csele bevált, mert az asszony megnyugodott, hajlandó volt napirendre térni a dolog fölött és jobb kedve lett. Megvacsoráztak és egymás mellé huzódva csókolták, egy pohárból ittak, hosszasan egymás szemébe néztek mint két szerelmes gyerek.

Aladár ölébe vonta az asszonyt. Olyan jó volt éreznie izmos testén a törékeny, puha, gömbölyű kis formákat.

— Szeretsz?...

Szeretlek...

Hosszu csókban forrtak össze, testük összeremegett, combjaik egymáshoz feszültek, a két kis gömbölyű asszonykebel félénken, tisztán bujt meg az erős férfimell árnyékában.

— Nem... ne... csak így...

— odavonta maga mellé a férfit. Lélekzetük egybeforrt, a szívük összedobbant és az asszony beszélni kezdett:

— Aladár... Szeretsz?...

— Szeretlek...

— Nagyon?...

— Nagyon...

Az asszony összecsókolta a férfi arcát, száját, a szeméit, a haját, valami különös, nagy gyöngédség lepte meg, anyás-szeretős gyöngédség, ami néha minden asszonyt meg szokott lepni.

Mondd... Aladár... ha én elválnék az uramtól... feleségül vennél engem?...

Aladár ösztönszerűleg elengedte az asszonyt, az szégyenkezve, bűnbánólag bujt hozzá.

— El akarsz válni az uradtól? — kérdezte kissé nyersen Aladár és szemei előtt hirtelen fölmerült vőlegénysége, Klára, az esetleges szakítás, a botrány...

Az asszony hallgatott.

— Na, beszélj... — sürgette türelmetlenül a férfit.

— Hát tudod... ő megcsal engem és én sem szeretem őt, hiszen én téged szeretlek... hát nem lenne jobb, ha elválnék tőle?

— Persze... elválni...

— És ha elváltam, akkor szabad vagyok... és te szeretsz engem ugye...

— Igen... igen... — öntudatlanul, gépiesen motyogta Aladár maga elé a szavakat és érezte, vigyáznia kell, válaszutra érkezett... Csak ne lenne olyan forró mellette ez az asszony, ne lenne olyan illatos, puha, kíváncsú a teste, ne tudna olyan mámorosan, lázasan, kitanultan szeretni...

Magához szorította és kezével eloltotta a villanyt.

— Hát igen? — sugta mámorosan az asszony.

Aladár nem felelt, hanem vadul, remegve akarta vetkőztetni a forró teremlést. Az ellenállott, gyöngéskarjaival elszántan védekezett és összeszorított fiús combjaival lehetetlenné tett minden közeledést.

— Igen... igen...?

Aladár a végtelenségig mámoros volt, talán mert túl sok pezsgőt ivott, talán mert az asszony ellenállott, vagy talán mert ma először voltak igazán, zavartalanul, korlátlanul együtt az éjszakában, nem birta már tovább.

— Igen... igen... — sugta neki lázasan és magáévá tette az asszonyt, aki mámorosan, fátyolosan, magát egészen átadva lihegte a fülébe:

— Ez a mi nászéjszakánk...

Lenn a kocsmából durva röhej, trágár ének szűrődött ki az éjszakába.

(Folytatjuk.)

Frida kisasszony bugyija

Eredeti kézirat. — Irta: „Csöppike“

A detektivromantikának egyik igen bájos és mindvégig izgató története, telve a legjobb és leghumorosabb pikantériával.

A nagyon elegáns fehérenmű-üzletbe beömlött a meleg napsugár. Az üzletvezető újságot olvasott, a kisasszony port törölte, a főnök az ajtó előtt állt és az arra járó nők lábait bámulta, amelyek a raffinált szoknyák alatt egész a harisnyakötőig látszottak. A főnök ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy hozzájuk siessen, a testüket megszorítsa az édes, szép teremteseknek. Milyen gyöngéden néz a szemük, milyen finomak a vonásuk.

A főnök pocakos, idősebb férfi volt, aki a nőket nem a fiatalemberek tűzével szerette, mert így már nem tudott, hanem a maga módja szerint. És nem annyira a nőket rajongta körül, hanem a lányokat, az ártatlanul pikáns bakfisokat.

Egy fiatal lány lépett be az üzletbe a nagymamájával. Lehetett tizenhat-tizenhét éves, a nagymama meg négyszer annyi. A főnök azonnal széket tolt a kislány ülepe alá és ügyesen, mintegy véletlenül a combokhoz érintette a kezét. Ez csak egy pillanatig tartott. A nagymama krepdesint kért és a kislány sokallotta az árát, olyan szemrehányó arccal, hogy a főnök szerette volna szenvedélyesen összecsókolni.

— Oh, kisasszony, boldog lennék, ha minden méterért csókot kaphatnék öntől.

A kislány összegubbaszkodva, félénken nézett a férfire. Aztán mosolygott.

— Hát... adok minden méterért egy csókot... Adjon husz métert...

A főnök kivonta zsebéből jobbkezét és azzal simogatta a kislány fényes, fekete haját. A nagymama úgy mosolygott, mint egy buldogg.

A kisasszony becsomagolta a selymet és átnyújtotta a kislánynak. A főnök magához vonta a fiatal leányt.

— A csókokat kérem... husz darab...

A kislány nedves szeméből egy rémült sugár lobbant fel.

— Majd megfizeti a nagymama.. Nagymama, adjál husz csókot ennek a bácsinak.

— Oh, nagyon szívesen adok akár ráadást is...

És már nekigyürkőzött és száját csucsorítva közeledett a főnökhöz.

— Puszikat! — vinnyogta. A főnök ijedten hátrált.

Végre aztán úgy oldották meg a problémát, hogy a nagymama kifizette a husz méter készpénzben. De a főnök nem volt megelégedve ezzel az üzlettel. Kedvetlenül nézett a távozók után. Végre egy fényes terv fogamzott meg agyában. Titokban zsebre gyűrt egy sárga selyembugyit.

— Csomagolja megint be a dolgokat! — szölt aztán a kisasszonyhoz, aki egy kis idő múlva megszólalt.

— A sárga selyembugyi hiányzik!

— Mi hiányzik?

— A sárga selyembugyi. Még az elébb itt feküdt.

— Tisztán emlékszik erre?

— Igen.

— Kisasszony, rohanjon a lányka után és mondja neki, hogy kéretem egy szóra.

A kisasszony elszaladt. Csakhamar visszatért a kislánnyal. A nagymama valószínűleg elment. A lány ráemelte csillogó szemeit a főnökre.

— Mit akar tőlem?

— Drága kisasszony, nagyon nehezemre esik, de... nekünk hiányzik egy sárga selyembugyi.

A kislány mélyen elvörösödött.

— Csak nem akarja azt mondani, hogy... hogy... én...

— Drága kisasszony!...

A drága kisasszony haragosan toppantott a lábacskaival.

— Hogy én vettem volna el a bugyit? Azonnal rendőrért sietek. Van nekem bugyim elég! A sárga szintől meg irtózom!

— Aranyos kisasszony, az ön saját érdekében kérem, hogy hallgasson meg nyugodtan!

A lányka szemei villámokat szórtak.

— Jól van, meghallgatom!

— Amidőn az előbb elhagyta az üzletünket, egy sárga bugyi hiányát fedeztük fel. Üzletvezetőnöm pontosan emlékszik arra, hogy

az ön beléptekor a bugyi itt feküdt a pulton. Tehát bocsássa meg, hogy visszahivattam. Természetesen meg vagyok győződve afelől, hogy minden ki fog derülni és hogy ön szóba se jöhet. Mindamellet... miért is ragadjon meg magán a legkisebb gyanu is? Azt indítványozom önnek, hogy ön maga ad nekünk bizonyítékot ártatlanságáról...

A kislány bájos gyermekarca halálosan komoly volt, hogy a főnök szinte megijed!

Hogy bizonyítsam be ártatlanságomat?

— Az által, hogy meg hagyja vizsgálni ruhadarabjait!

A barna fejecske nagyot rándult és a kislány szája szögletébe dugta kis ujját.

— Á, maga gazember! Hozzám ne nyuljon! Ravasz, nagyon ravasz maga! Hm!

— Én nem is fogok magához nyulni! Legyen olyan szíves és vetközzön le!

— Maga gazfickó, maga meztelenül akar látni, ugy-e?

— Pardon, természetesen ne előttem vetközzön le. És egyáltalán senki előtt sem! Lépjön kérem oda a spanyolfal mögé és nyujtsa át nekem a dolgait.

— Jó! Bizhatok magában? — kérdezte a kicsike gyanakodva.

— Természetesen, bizhat bennem! — szölt kétértelműen a főnök, aztán elküldte alkalmazottait és lezárta az üzletajtót.

— Egyedül vagyunk, aranyos. Szabad kérem?

A kislány átment a spanyolfal mögé és felgombolta a felső ruhát, aztán függő, ügyesen kibujt belőle és átnyújtotta a férfinak.

— A ruha!

— Köszönöm szépen!

A főnök hanyagul egy széktámlára vetette a ruhácskát.

— A többit is vessem le? — kérde a kislány.

— A többit is...

A lány átnyújtotta az alsószoknyát. A főnök beszívta az illatát. Amit az ember ingyen kaphat, azt élvezze is ki! Végre ravasz mederbe csapta át a beszéd fonalát a furfangos főnök. A lány ugyan is naívu megkérdezte:

— Elegendő ez?

— Sajnos, nem!

— Csak egy ingnadrág van még rajtam!

— Igazán sajnálom, szivecském, de...

A kislány átnyújtotta a kombi-
nét.

— Ejha! — sugta rekedt lázban
a férfi.

— Felöltözhettek megint? — kér-
dezte a lány.

— Egy pillanatra kérem! — or-
ditotta a főnök és magánkívül
döntötte fel a spanyolfalat. A lány
felsikoltott. A férfi rémültem vissza-
ugrott. A lány revolvert tartott fe-
léje. A fejlődő, fiatal testén egyéb-
sem volt, mint egy apró bugyi,
mely mintha minden pillanatban
le akart volna hullni öléről, úgy
lógott rajta hanyagul. És a bugyi
két kerek hasadékból feszes láb-
szárak ömlöttek ki friss rózsaszín-
ben. Két feszülő pubikebel pom-
pázott a bordák felett, mint két
édes gyümölcs. A sápadt arcoc-
skából két fenyegető szem meredt
a férfira, aki megrökönyödve mon-
dotta.

— Mi ez?

Ebben a percben az elárusító-
lány lépett be, aki a lezárt üzlet-
ajtót álkulccsal kinyitotta. A kis-
lány meglepődötten vette ezt tu-
súl.

— Így, uram! — szólt — ez te-
hát rendben volna, bemutatom a
maga elárusítónőjét, az asszisz-
tensemet.

— Mit jelentsen ez — hörögte
dühösen a férfi. A lány gyönyörű
pubifrizúra feje büszkényen vált ki
a két fehér váll között, kissé véz-
na karocskái alól előingerkedtek a
serkenő hónalj-pihék, amint a re-
volvert tartotta, a két drága kebel
szabadon hevert, a bordák össze-
szükülése alatt a köldök éhesen
tátongott, aztán jött a két formás
csipőn az irigy bugyi, amelyből
kibukkant a két karcsu comb, a
gömbölyű térdek alatt formás, ide-
ális vádlikba folyt át, hogy karcsu
bokákban végződjön.

— Ez azt jelenti, — mondta a
harcias fruska, — hogy egy kissé
leszoktatjuk buja élvezeteiről. Ön
ellen különböző feljelentések fu-
tottak be a rendőrségen. Hasonló
esetek mint ez. Önnél láthatólag
nagyon sokat loptak, nagyon gyak-
ran vizsgálta meg női kuncsaftjait
és különösen a fiatalokat. Termé-
szetesen eredménytelenül. Ez fel-
tűnő lett.

Az elárusító kisasszony kihuzta
főnöke zsebéből a sárga bugyit:

— És itt van az „ellopott” hol-
mi!

A főnök zavartan hol az egyik,
hol a másik lányra nézett.

— Ezt izgatottságomban vág-
hattam zsebre és...

— Persze. Persze. Izgatottság-
ban. Lehűtés céljából ajánlanám
önnek a legközelebbi rendőrszo-
bát, ahová el fog velünk sétálni.

— Kegyelmezzon meg nekem
kisasszony, tönkre lennék téve. És
az ujságok... a családom... az
ismerőseim...

— Sajnálom uram, de köteles-
ségem, hogy önt letartóztassam.

— Drága kisasszony, minden
összeget megadok önnek, amit
csak kér.

— Megvesztegetési kísérlet! Ez
sulyosbitja az esetet! Kisasszony
hivja csak be a sarkon posztoló ren-
dört.

— Ne, ne! Az isten szerelmére!
Csak rendört ne!

— Hát mit csináljunk akkor?
Hisz nem szívesen szeretném fe-
lesleges módon kompromitálni!

— Nem állithatnék elő kauciót?

— Nem. Az a parancsom, hogy
tartóztassam le.

— Kisérelje meg! Hivja fel a
rendőrséget telefonon!

— Szép! A maga kedvéért meg-
teszem. Utóvégre mindent meg-
lehet érteni.

Telefonált:

— Kérem az 1788-ot. Igen...
Halló. Igen. Itt Risa detektív. Az
ügy, amiben eljárta, rendben...
Köszönöm a bókot... Kapitány
ur, a bűnös kauciót ajánl... Nem?
Nem lehet? Nem, azt aligha hi-
szem 200.000 lei ellenében? Szép.
Jó. El lesz intézve. Stopp.

— Oly hálás vagyok magának!
— Rebege a főnök.

— Magának szerencséje volt.
Csak 200.000 lei kaució. Jöjjön
velem. Az összeget deponálhatja
az őrszobán.

— Az őrszobára nem szívesen
mennék. Nem adhatnám önnek át
a pénzt?

— Én tölem!

A főnök átnyújtott neki egy cso-
mó bankjegyet.

— Rendben van!

— És nem nyújthatnék át ön-
nek személyes fáradtságaiért még
egy ezrest?

— Sajnálom. Szolgálatban va-
gyok. Azaz... tán az én asszisz-
tensemnek beleszámíthatná a fize-
tésébe.

Az elárusító lány örömmel ka-
pott az ezres után.

— Visszavonulhatok? — kér-
dezte most a főnök.

— Vissza!

A főnök gyorsan elvonult.

— Buta dög! — mormogta a
fiatal lány, miközben öltözködött.

— Szekszualitással és törvénnyel
lehet a legjobb sefteket csinálni.

A kiszolgáló kisasszony ráneve-
tett társára.

— Frida, a tehetségeiddel tény-
leg mehetnél a rendőrséghez!

— Csak ne dicsérj! A vén szá-
már még visszajöhet!

— A vén számár már itt is van!
— kiáltotta a főnök és kiszólt:

— Kapitány ur, lépjen be.

Egy fess rendőrtiszt lépett a fia-
tal „bakkfishoz”.

— Ah te vagy az, Frida? Vég-
re megint láthatjuk egymást! Gyere
csak az őrszobára. És maga is,
kedves „asszisztens” kisasszony.

És maga elé terelte a két kalan-
dornőt. A főnök utána kiáltott vi-
gyorogva:

— Szép teste van magának,
Frida! Majd ha kijön a fogházból,
látogasson meg! De bugyi nélkül!

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly
szép arcbőröd?

— A Madonna krémről?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna
gyógyszertárban, szemben a Műhle
virágüzlettel.

Santa István

url és női cipész

Gyárvaros, Bărăny-ueca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.

40 Javításokat soron kívül elintéz

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenüff kapható. —

Stary Sándor

Url és női cipész Gyárvaros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fagonban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően. Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Győry Endre nagyszerű regénye

„A kapu előtt”

már megjelent és mindenüff, ahol
a „KÁVIAR”-t árulják, kapható.

HUMOR

Nádassy Ernő tréfái

Komoly fenyegetés.

Egy négy emeletes palota alatt megy el az öreg házaló zsidó. A palota negyedik emeletéről egy 8 esztendőös kis fiú csuf szavakat kiabál le az öregre. A házaló felnéz a negyedik emeletre, csóválja a fejét, majd mérgesen felkiabál.
— Ne incselkedj te kölyök, mert leköplek!

Az új táncrendelet következtében — mely a táncot, mint ismeretes, korlátok közé szorítja — elhatározták, hogy a tisztviselők fizetését fel fogják emelni, — nehogy továbbra is bagóért táncoljanak.

Móricka elkésik az iskolából, mire ráförmed a tanító:

— Hol voltál?

— Kérem szépen, — hebegi Móricka — egy meztelen nőt vakartam.

— Mit beszélsz te haszontalan?

— Egy meztelen nőt vakartam.

— Na ez hallatlan, még csak kimondani is ilyesmit.

— De kérem, tanító ur, a rabi paracsolta.

— Ugy? Még a rabit is belekevered ebbe az aljasságba? Hát hogy történt.

— Ugy történt kérem, hogy jöttem az iskolába és mikor a templomhoz értem, jött a rabbi és azt parancsolta, hogy vakarjam azt a meztelen nőt le a falról.

Kohnné a kávéházból kijön és a jól sikerült délutáni traccs után hazafelé siet, de utközben irtó nagy zápor éri. Miután esernyő nincs nála, a szoknyáját hirtelen felkapja hátulról és a fejére borítja.

Egy ösmerőse megy utána, aki rémülten konstatálja, hogy Kohnné hátulról teljesen csupasz maradt.

— Kohnné asszony — szólítja meg — az istenért hajtsa vissza a fejéről a szoknyáját, hiszen hátulról egészen csupasz.

— Nem baj — mondja Kohnné — az már ötvenhatéves, de a kalapomat tegnap vettem.

Az élelmes

Mórickát leküldi a papája egy levéllel, hogy ragasszon rá bélyeget és dobja be a szekrénybe.

Móricka visszajön és diadalmas hangon mondja.

— Tata, addig vártam a szekrénynél, míg senkisémm láttá, aztán bedobtam bélyeg nélkül.

APRÓ- HIRDETÉSEK

Aki lapunk 20-ik oldalán levő kockát a számmal együtt kivágja és nekünk beküldi, annak 10 szög terjedő apróhirdetést teljesen ingyen és díjmentesen közlünk.

Barátságát keresem helybeli, vagy közel vidéki 40 körül járó független uriembernek, aki havonta, kölcsönképpen, bizonyos összeggel támogatna. Husz éves hivatalnoklány vagyok, akinek életében eddig a szerelem ismeretlen fogalom volt. Csak teljes című és őszintén megírt levelekre válaszolok. „Tavaszhír” jelige, Poste Restante, Timişoara, 9.

Erótikus könyveket, lehetőleg magyar nyelven megjelent munkákat, megvételre keresek. Cím a kiadóhivatalban.

Eladó Weininger: „Nem és Jellem” című hatalmas, diszkutációs munkája, jutányos áron. Cím a kiadóban.

Csónakázó partnert keres a temesvári strandra unatkozó fiatalember. Csak jó kedélyű és kimondott független urilányok leveleit kérem „Nyári szórakozás” jeligére a kiadóhivatalba.

Megnősülne, 35 éves, jó állású fiatalember. Huszonhatévesnél nem idősebb, molett, szőke, nem túl alacsony lányok leveleit kérem „Nem mindig a hozomány dönt” jeligére a kiadóba.

Felsőruha-varrást vállal ügyes varrónő. Címe a kiadóhivatalban.

Eladó két pár férfi, 42-es számú kaptafa. Cím a kiadóban.

Feleséget keres jömenetelű cipészműhely tulajdonosa. 32 éves, magas, barna, független férfi, némi vagyonnal is rendelkezik. Leveleket „Tartós boldogság” jeligére a kiadóba kérem.

Egy vidéki patikába bebámul egy paraszt és megkérdi:

— Ugyan kérem alásan, mit árulnak itt?

Szamárfejeket... — mondja a vicces patikus.

— Na ugyancsak jól mehet, — szól a paraszt — mert már csak egyet látok az egész boltban.

Levelezni szeretnék özvegy vagy elvált fiatal asszonnyal, akivel később személyesen is megismerkednék. Leveleket „Modern fiatalság” jeligére a kiadóhivatal továbbítja.

24 éves intelligens gyárilány, heti 850 lei biztos keresettel, komoly ismeretségét keresi hasonló fiatalembernek. Leveleket „Boldogságra vágyom” jelige alatt a kiadóhivatal továbbítja.

Francia nyelv gyakorlása miatt 21 éves fiatal leány levelezne a francia nyelvet perfektül tudó urakkal. Leveleket „Szabadkai lakós” jeligére a kiadóhivatal továbbítja.

Férjhez menne intelligens manikűrös kisasszony, aki a fodrászat minden ágában jártas. Lehetőleg hasonló foglalkozású férfiak leveleit „Közös munka” jelige alatt a kiadóba.

Levelezne intelligens urifüves és jókedélyű bakfislányokkal. Leveleket „Apáink sem csinálták másképp” jelige alatt a kiadóhivatal továbbítja.

Megismerkedne 30 éves, disztigvált uriember 25-nél nem idősebb, elvált vagy özvegy uriaszszonnyal. Csak fényképes levelekre válaszolok, amiket a legnagyobb diszkrécióban tartok. — Leveleket „Talán igen, talán nem” jeligére a kiadóhivatal továbbítja. Választ a lapban jelezni kérem.

Egy-, két-, három- és négylámpás **Rádió-készülékek** erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Kubitz Frigyes

Kárpitos- és díszítőműhelye Gyárváros, Három király u. 18 sz. alatt.

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Kohl András

hölgyfodrászati term.: Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal!

"RADIN"

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: **WEISZ**
II. Páva ucca 15 Du chnitz ház (35)

"Tríes" cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszi József

úri és női cipész. Timișoara II. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézi.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timișoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi út)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Fassbinder Lajos

Oriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szolid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások 38

kaucsuk és aranyban!

Gutjahn György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Remgasse)

Ön szép lesz ha "Dolly" krém, pu-
dert és szepilóvizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi út 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 38-1

"Ellysee"

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszásu kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

"Alice"

női és férfi fehérneműszalon

TIMIȘOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.

Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést! 40

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert

Liliomtej szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Száva Vémit

Asztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható

Gyárváros, Tigris utca 25. 36

Karl

uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb izléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

"Megváltás"

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorizletében, II. Mérleg-utca 4. szám

Vizumokat

és más meg-
bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézi

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

A szerelem kalmárjai

Ezt a címet viseli Miss Ellie Morton lapunk jövő heti, 32-ik számában megjelenő erotikus detektívbeszélése, mely sokkal inpozánsabb és érdekesebb tárgyú történet, mint aminőt lapunk e heti száma közöl.

A szerelem kalmárjai,

miként a cím után is joggal gondolja az olvasó, leánykereskedőkről szól, azokról a lélekkufárokról, akik ügyes és befolyásos emberek segítségével az egész világot behálózják. Ezek a

Kínai leánykereskedők

közül 50 new-yorki fiatal leányt kaparintanak meg ravasz és fondorlatos csapdákkal és miután kiszolgáltatják őket az amerikai milliomosok legfelsőbb köreinek, a büntetés félelmé elől a leányokat át akarják hajózni a tengeren, le Ázsia szívébe, ahol nem kell félni a rendőség büntető kezétől.

A nyomozást Miss Ellie Morton detektív nő veszi át, mert a new-yorki rendőség szinte tehetetlen már ebben az ügyben.

Nyomozás közben, Miss Ellie Mortonnak, mindenben hű segítő társa, Dulsie, a New-York Herald riporternője is kezeibe kerül a leánykereskedőknek és Morton kisasszony most már kettőzötletett buzgalommal lát neki, hogy a kínaiakat elfogja. Ekkor lép a porondra

Harry Piel,

az ismert nevű mozisínész, akiről közismert tény, hogy színész évei előtt egy a budapesti, mint a berlini rendőség tagja volt és nyomozásairól már akkor legendák keringtek. Miss Morton és Harry Piel, ez a két zseniális erő, nem csak hogy Dulsiet szabadítja ki, de nyílt tengeren elfogja a kínaiak hajóját és az egész leánykereskedő bandát a rendőség kezére juttatja.

A történetnek ez a rövid magyarázata, de természetesen, amíg a dolog idáig fejlődik, sok érdekes fordulat, cselekmény és izgalomban bővelkedő részlet kerül az olvasó elé.

Miss Mortonnak ez az elbeszélés lapunk jövő heti, 32-ik számában jelenik meg.

Ingyen

apróhirdetések !!

XXXXXXXXXXXX

Lapunk múlt heti számaiban részletesen bejelentettük, hogy mind annak, aki mai számunktól kezdve a 20-ik oldalon lévő kockában elhelyezett számot kivágja és nekünk beküldi, 10 szóból álló apróhirdetést teljesen ingyen hozunk. (10 szóból felül a hirdetés ára egy lei, ami bélyegekből küldhető be.)

Az ingyen apróhirdetések

közlését mai számunkban már megkezdjük és azt más helyen meg is találja az olvasó.

Az apróhirdetéseket röviden, értelmesen kell megszövegezni és tiszta kézírással beküldeni. A szöveghez portó mellékelendő arra az esetre, hogyha válasz érkezik, a kiadóhivatalt a beérkező leveleket tudja elküldeni a hirdetőnek.

A kiadóhivatal fenntartja magának a jogot, hogy oly hirdetéseket, mely a jóízlést túlhaladják, nem közli, vagy ennek értelmében korigálja.

Lapunk hetenként átlag 16.000 ember kezében fordul meg és tizenhatezer férfi és főleg nő olvassa rendszeresen. A beküldött hirdetésekre tehát 10-14 nap alatt feltétlenül válasz érkezik.

Figyelje meg lapunk 20-ik oldalán a kockában elhelyezett számot!

A mellékelt szám lapunk folyószámát jelenti. Aki ezt a kockában lévő számot kivágja és nekünk beküldi, annak teljesen ingyen és díjmentesen egy 10 szóból álló apróhirdetést kétszer egymásután leközlünk. Lásd mai számunk erre vonatkozó hirdetésait.